

DADZIS

2005

922

SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS
IZNĀK KOPŠ 1957.GADA
DIVAS REIZES MĒNESĪ

OKTOBRIS

Nr 01

Piedāvā: "Mediju Pavelnieki"
Aizliegts komerciāli pārdot!
MPscan 2005
Sveicam Dadzi atpakaļ :)

Ls 0.75

9 771691 251002

01

MĪLAIS DADŽĪT!

Paklausī man un nekad netici reklāmai! Izlasīju zīvē sludinājumu, ka modīgus plastmasas logus vislabāk liek SIA MONTĀŽNIEKS D. Biroja adrese Rīgā, Rūpniecības ielā 27. Nolēmu pamēģināt. Ar firmas pārstāvi A.Bērtulsoni noslēdzu līgumu – *izgatavot un iemontēt ar veco logu demontāžu 1 gab. PVC logu ar pasūtījuma izpildes termiņu 12 – 15 dienu laikā pēc avansa iemaksas. Līgumā tika norādīti arī mani – gan mājas, gan darba telefona numuri. Turpat man paskaidroja: tagad galvenais būtu iemaksāt avansu un tad tikai gaidīt zvanu! Steigšus iemaksāju Ls 70 un sākās gaidīšanas svētki. Kad pagāja pasūtījuma izpildes termiņš, saņemtos un zvanīju pati. Firmas pārstāve laipni paskaidroja: – Mēs nezinām, vai logs jau gatavs! – Bet kurš zina? Pārstāve svēti apsoliņa noskaidrot un atzvanīt. Nākošās dienas vakarā uz manu zvanu jau atbild:*

– Mēs zvanījām, bet neviens neatbildēja!

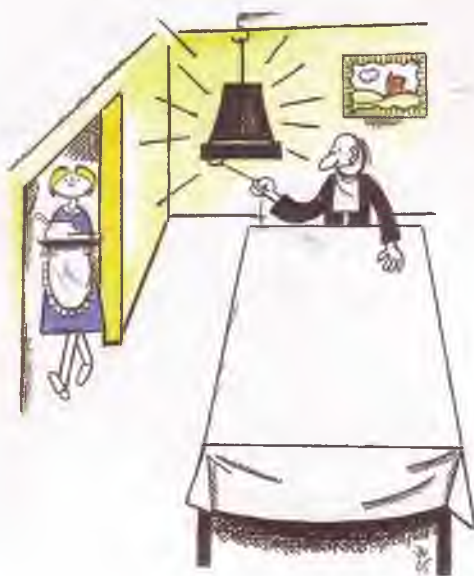
Savādi... Mans telefona aparāts reģistrē visus ienākošos zvanus, bet SIA MONTĀŽNIEKA D starp tiem nav! Pēc ilgākas sarunas vienojamies, ka 21.jūlijā logu tomēr nomainīs Lai es sēžot mājās un gaidot, tikai – kāds īsti esot mans mājas telefona numurs? Drošs paliek nedrošs – atkārtēju līgumā ierakstīto telefona numuru. 21.jūlijā sēžu mājās un gaidu. Nav ne zvana, ne loga! Nenociešos, zvanu pati. Viņā galā: – Pasakiet vēlreiz savu mājas telefona numuru! Es to lapīņu nevaru atrast!

Un tad – jā, beidzot! Atskan zvans un šoreiz runā Pats Meistars! – Rīt!

Nākošajā dienā atkal atprasos no darba un sēžu mājās. Bet – ko jūs domājat? Atnāca un logu ielika! Tikai – vai tas bija solītais vislabāk? Netici reklāmai, Dadžīt!

Ar sveicienu *Ramona Komandiere,*

Rīgā, Dzirciema ielā 1-8

Bez vārdiem

I. Melgailis

Rakstiet mums!
Žurnāla "Dadzis" redakcija
Graudu ielā 68 - A310, Rīgā, LV-1058
e-pasts: redakcija@dadzis.lv
Tāl.7611708, fakss 7611018

DĀRGAIS DADŽĪT!

Šā gada 26. augustā gribēju aizbraukt maršruta autobusu Rīga - Skulte 5097, atiet 18.35. Gaidījām, gaidījām, bet - nē! Nākamais autobuss, kuram bija jāatiet 19.00, pienāca ar desmit minūšu nokavēšanos un braukā gribētāji, (tajā skaitā arī es), saspiedām mikroautobusa 18 sēdvietās un 4 stāvvietās – kopā 56 pasažieri! Dispečere atrunājās, ka iepriekš autobuss salūzis, tāpēc divu autobusu vietā būs jābrauc viens. Vai Tu, *Dadžīt*, arī negribi nākošo reizi piedalīties šādā braucienā, bet kopā ar autoparka vadību? Dispečeres L. telefons – 9539152.

Ar cieņu Ilze Kudriņa

MĪĻO DADŽĪT!

Kur tu tik ilgi biji pazudis? Tās mazās humora skrandiņas avižu un žurnālu pēdējās lapaspusēs ir tikai tāda stikļu sūkšana pēc drausmiem pusdienām, par ko es uzskatu avižu saturu lasīšanai. Nav brīnums, ka tauta nodzeras, kļūst ignoranta, apātiska. Vienu dienu speciāli klausījos *Radio Rīga* ziņas. Tiešām burvīgs dienas sākums: ziņa laba, divas par valdības dienas plānu, veselas četras par nelaimēm un upuriem, un diktors piebilda, ka upuru precīzo skaitu pasūtīs vēlāk. Varbūt tas bija ar nolūku, jo dzirdot, lasot, cik slikti iet citām tautām, mums būs vieglāk sūdzēties par saviem dzīves apstākļiem! Lai kā būdams, visi no sirds priecājas, ka esi atgriezies – tas nozīmē, ka tauta nav aizmirsusi smieties, dari ko vari!

Ar mīlu sveicienu visam kolektīvam
Ināra Šteinberga

CIENĪJAMĀ REDAKCIJA!

Esmu pensionāre, dzīvoju viena, patērēju zināt - maza, dzīvoklis dārgs. Tomēr labprāt sava brīvo laiku kļiedēju, apmeklējot vietējos bez maksas kultūras pasākumus. Pagājušajā nedēļā pie mums Bolderājā viesojās *Jaunā laika* pārstāvji. Tā bija droša zīme, ka sākušies kārtējie priekšvēlēšanu ampeli. Pēc pasākuma kāda sirma, kopā ar mani pienāca man klāt un sniedza partijas reklāmas bukletu.

- Paldies, mūsu pastniece sūdzas, ka šis buklets dēļ pastkastē nepietiek vietas *Viļņiem*.

- Mēs pastkastēs nemetam, - kundze iebilda. Tomēr, kad es joprojām atteicos no piedāvājuma, viņa laipni uzsmaidīja:

- Man priekš jums ir dāvana! - un izvilka somas trauciņā noslēptu sīpolu - *Nemiet!*

- Ko es ar to darišu?

- *Nemiet, nemiet, iestādīsiet zemītē. Izņemiet vitamīniņi. Un laipnā feja aizgāja...*

Bet es stāvēju ar sīpolu rokā un domāju: kā tieši sīpolu? Varbūt sīpolu dāvinot, *Jaunā laika* pārstāvji jau domā par to, cik ādas varēs no mums noplēst, pirms paši sāksim kost pretim?

Alma Bērtule, Bolderāja

J. Bulikina

SMIEKLU NEATKARĪBAS DEKLARĀCIJA

Dārgie un mīļotie DADŽA lasītāji (arī politisko partiju vadītāji no esošās un topošās pozīcijas un opozīcijas , šodienas un rītdienas oligarhi)!

Man ir tas gods paziņot, ka pēc esmit gadu klusēšanas noputējušos rīvos, es, DADZIS, esmu no jauna atgriezies kā pilntiesīgs brīvās Latvijas sabiedrības loceklis un piesaku savas veselības smieties kopā ar saviem lasītājiem PAR KO, KAD un KĀ vien ēlos. Ar šo deklarāciju es apliecinu, ka smieklī ir neatkarīgi no jebkura politiskā un ekonomiskā spiediena, tie nepārstāv nevienu ekonomisko grupējumu, tos nevar nopirkt, aizliegt vai ieslodzīt cietumā. Patiesi smieties ar sevi var tikai brīvs un godīgs cilvēks, tāpēc turpmāk par tīras sirdsapziņas mērauklu kalpos smieklī. Ar pilnu atbildību uzaicinu visas politiskās partijas un ekonomiskos

grupējumus – ja jūsu darbi atbilst jūsu vārdiem, smejieties! Rakstiet man ne tikai par saviem kaimiņiem, saviem ienaidniekiem vai konkurentiem – rakstiet arī par sevi un smiesimies kopā! Jūs taču visās savās priekšvēlēšanu runās apgalvojiet, ka esat gudrākie, godīgākie un drosmīgākie tautas pārstāvji – tad mācieties smieties paši par saviem trūkumiem! Nebaidieties izsmiet savas kļūdas un muļķības! Ja jūs atrodat arī manā darbā ko tādu, kas jums liekas nepareizs un smieklīgs – rakstiet vai zvaniet un es gardi pasmiešos par sevi! Pievienojaties DADŽA lasītāju kuplajam pulkam un smiesimies KOPĀ AR TAUTU par visu to, kas ir brīvu, nepiespiestu smieklu vērts!

Ar smaidu par sevi un mums visiem –
Jūsu DADZIS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

MŪŽĪGI MŪŽOS, ĀMEN!

Ieklausos mūsu pensionāros un to vien dzirdu – tas slikti un šitais slikti! Valdība nerūpējas par pensionāriem, naudiņas nav, dzīve grūta, sviests dārgs! Kur vēl sviests – bez tā kārtīgs pensionārs jau sen iemācījies iztikt, zāles, lūk, nevarot nopirkt, par dakteri vispār neesot pat ko domāt. It kā pensionāram diži nu tādu dakteri vajaga! Ja vien nebūtu par slinku palasīt avīzes, sen jau zinātu, ka dažam labam mūsu dakterim rokas no tīra zelta! Kā pirkstu pakustina, tā latīņš, kā pakustina, tā otrs. Un no tīra zelta vien! Ko lai tāds dakteris ar prastu pensionāru, kurš santīmus vien skaita, iesāk?! Nu, vai nav valdība slavējama, ka sarga tādu zelta dakteri no skopo un alkatīgo pensionāru uzmācības? Sen zināms, ka vecs cilvēks ir bērna prātā – ļauj tu viņam vaļu, viņš dakteri piecreiz dienā sauks! Te sāp, šite dur, no rīta nelaba dūša bij! Bet maksās ar ko, es jums prasu?! Ar utīm no bārdas? Šodien pat utis, kā zināms, ir retums, ko drīz varēs ierakstīt Sarkanajā grāmatā, pretēji pensionāriem, kurus iznīdēt nekādi neizdodas! Vienu apzvana, divi klāt! Tādēļ gudra tā mūsu valdība, gudra gan! Dakteri, ne tie ar zelta rokām, bet parastām, – tie brēc, lai maksā vairāk? Brēc, trakoti brēc! Pensionāri dakteri grib redzēt, lai tas viņus apčubina, zālītes izraksta, nomierina? Grib, ai, kā grib! Tad nu lai tie ierindas dakteri tos pensionārus arī čubina, bet pēdējie lai dakterus apmaksā! Valstij svarīgāki vīri jāapmaksā, dižierēdņi, kuri uzņēmumu padomēs mēnesī vairāk nopelna, nekā tāds nieka pensionārs līdz savai nāves stundīnai pensijā saņems, tā, lūk! Un ne jau tāpat vien padomniekiem, padomnieku padomniekiem un simt gudrajiem tās lielās algas maksā, ne jau tāpat vien! Kas tad maksās honorārus zelta rokām, no kurienes tad latīņi birs? Ne jau valsts kasei privātais bizness jāapmaksā! Bet tagad – labāk būt nevar. Valsts – izredzētajiem, pēdējie – dakteriem ar zelta rokām. Pensionāri? Tie lai maksā parastajiem dakteriem, tā tad, ja to algas ir zemas, kas vainīgs? Nu protams, skopie pensionāri, kuri negrib maksāt! Pensionāri nesauc dakterus vizītēs un vaimanā ka gals klāt, jo nav naudas ko maksāt? Kas vainīgs? Nu protams, mantkārīgie dakteri, kuri alkst pēc samaksas! Un ja kāds īpaši ļaunprātīgs pensionārs sadomā izmantot ātro palīdzību – lūdzu, bet tikai par naudu! Benzīnam cenas aug? Autīnam riepas dilst? Dakterim un māsiņai alga jāmaksā? Maku vajā! Un nevajaga blaut par humānisma trūkumu, par necilvēciskumu! Valsts ir skaidri un gaiši noteikusi: ātro palīdzību par velti var izsaukt tikai gadījumos, kad pacients mirst! Tā, lūk! Kur nu vēl lielāku humānismu sagaidīsi – atbrauks dakteris un par velti – atceries, nabaga pensionār, Tā Kunga krēsla priekšā stāvot un liecību dodot! – par velti aizvērs tev acis! Nu kā pēc visa tā tie kašķīgie vecūki vēl atļaujas kaut vienu sliktu vārdu teikt par mūsu valstsvīriem – pašiem gudrākajiem un līdzcietīgākajiem pasaulē?! Jā, nepateicība bija un ir pasaules alga. Mūžīgi mūžos, āmen!

A.Rūkītis

J.Kārķis

MINISTRS DIVAS NULLES

Man tik klausīties Latvijas Radio raidījumus, tiem nūdien nav nekādas vainas. Tiesa, sākumā mulsināja atsevišķu vārdu lietošana. Piemēram, – šodien žurnālistu tik ļoti iemīļotais vārdiņš *nupat, tikko, tagad* utt. Mūsdienās, kā izrādās, tas vairs nav moderns, mūsdienās obligāti jāsaka ... Jā, saki, kā gribi, bet nulle vien sanāk! Un tā nu klausos ministrs nulle tikko atgriezies no Zanzibāras, kur pētījis rikšu izmantošanas priekšrocības pilsētu transportā. Bet padomāsim – varbūt tas liecina par žurnālistu drosmi un nulle vien no tā ministra ir? Ja tā, tad drīz vien mēs klausīsimies arī par ministru nulle nulle, kurš par valsts naudu Gorku tuksnesī pētījis Sahāras kamieļu pielāgošanās spējas. Kā nekā, rezultāts tajās divās nullēs vien palie. Kopā ar nodokļu maksātāju naudu!...

Z.Don

Bez vārdiem

M.Stumpe

SITOT GALVU PRET SIENU, STUNDĀ TIEK PATĒRĒTAS 150 KALORIJAS

Energijas, kas tiek radīta 8 gadu, 7 mēnešu un 6 dienu laikā, nepārtraukti kliežot, pietiek tikai vienas ūdens tases uzkarsēšanai.

DADZIS VALDĪBĀ

Skaidrotu, kādas jaunas idejas mūsu tautas kalpi ir uzkrājuši vasaras brīvdienās, Dadzis viesojās Saeimā, apmeklējot rudens sesijas otro sēdi. Dadzis iepriecināts atklāja, ka vairākiem deputātiem ir izkristalizēts nopietns un izsvērts viedoklis seksuālo minoritāšu jautājumā.

Kiršteins (pie frakcijām nepiederošs politiķis).

Un latviešu tautas tradīcijas diemžēl atšķiras no Polnēzijas tautu tradīcijām: tur ir pieņemts iet ar atsegtām krūtīm publiskās vietās, un tā ir parasta lieta.

Nu ko, mīļie likumdevēji, Ābiķa kungs! "Ielūdzam" tālāk Latvijā! Ja 5.klasē kāds par nepareizu kasti piekrit brīvprātīgiem seksuāliem kontaktiem 12 gadu vecumā un apstiprina,

viņš to ir izdarījis brīvprātīgi, tad nekādas problēmas nav!

Tagad mazajai Ilzītei ir mazvērtības komplekss: viņai ir tikai viens draugs Jānis, bet viņa jau ar 44 vīriešiem ir pārgulējusi. Nu taču ir pienācis krien pakal!

Ar ko tad sadomazohisti ir sliktāki par moseksuālistiem? Vai tas nebūtu lielisks

skats, kad puspliki, ādās tērpušies un pletnēm apkārušies, teiksim, cilvēki pie Brīvības pieminekļa izpaustu savas brīvās konstitūcijas dotās iespējas?

Circenes kundze kā pelnos bija ielēkusi te

tribīnē un sāka vaimanāt par tām tiesībām, kas it kā tiekot atņemtas visādām minoritātēm, un pilnībā saputrojās. (...) piedošanu, nekrofili? Tie taču ir tāda pati minoritāte kā sadomazohisti, kā zoofili!

Dz.Rasnačs (frakcija "Tēvzemei un Brīvībai"/LNNK).

Situācija Nr.1. Jūs ejat cauri lidostas Drošības dienestam, un jūs palūdz pacelt rokas, lai jūs apčamdītu. Un šis čamdītājs ar tādu baudu jūs

čamda visās vietās, ka jūs varat protestēt vai neprotestēt. Viņam tas ir atļauts. Tā ir viena situācija. (Smejas.)

Tad vēl ir otra situācija. Tā ir reāli zināma situācija – šī pirmā. Un vēl otra situācija. Daudzi deputāti droši vien savulaik ir bijuši iesaukti karadienestā. Es runāju par vīriešu kārtas

pārstāvjiem. Un atceraties – jūs tā saucamajā obezjaņņikā jeb tajā pārbaudes punktā pārbaudīja viens tāds ārsts... (Smejas.) Nu vai tad

tādā vietā var strādāt cilvēks ar netradicionālu orientāciju. Tā ka nu nevajag likumos rakstīt muļķības! (Aplausi.)

J.Dobelis (frakcija "Tēvzemei un Brīvībai"/LNNK).

Nekrāsosim Saeimu varavīksnes krāsās! Lai tā ultravioletā daļa, kurai blakus atrodas zilā krāsa,

tomēr ir drusku tālāk no Saeimas! Ultravioletos viļņus neredz. Ultravioletā krāsa ir tāda īpatnēja, tā ir saistīta ar zināmām psihiskām novirzēm. Un tāpēc labāk, ka tā ir tālāk no Saeimas sēžu zāles.

DADŽA VIESIS

**Dadža viesis – Latvijas Satversmes tiesas
piesēdētājs profesors Aivars Endziņš**

DADZIS. Endziņa kungs, jūsu nerātnās atmiņas...
Vai tādas ir?

A.E. Kā nu bez tām! Ja sākam ar bērnību – reiz mēs
ar māsu gribējām izpētīt, no kā sastāv mātes zelta
pulkstenis. Saprotams, darbi tika veikti slepenībā
un zem galda. Iznākumu lieki komentēt: izpēte
bija sekmīga, pulksteni atpakaļ vairs nevarēja
salikt neviens.

DADZIS. Un mātes komentāri?

A.E. Viņa bija saprotoša, un tikām cauri ar
pārrunām. Tad jau drīz arī sekoja skolas gadi
Rīgas 5. vidusskolā Āgenskalna priedēs – toreiz
priedes tiešām arī Āgenskalnā vēl auga, un bija
arī smilšu kalni. Skolā cirkulēja populārs sauklis
- Alitets aiziet kalnos! Tas nozīmēja, ka visi – tip,
tip, tip - aiziet pastaigāties. Reizēm situācija
izveidojās tāda, ka skolas pagrabstāvā, kur
atradās dziedāšanas un ķīmijas klases, skolotāji
atnāca uz stundu tukšās telpās. Īpaši palikušas
atmiņā militārās mācības stundas. Skolotājs, jeb,
kā toreiz teica, vojenruks, lika mums maršējot
dziedāt. Rāvām ar' valā: Dirsā mēs esam un
ārā netiekam, stipram vaj' būt, ārā vaj' kļūt!
Skolotājs latviski neprata un bija sajūsmā: oh,
molodci, oh, molodci! Srazu vidno – sini latiških
strelkov!¹ Nez kā tas beigtos, ja mācību daļas
vadītājs, kuru mēs saucām par Slimestu, nebūtu
izdzirdējis mūsu dziedāšanu, stāvēt pie valēja
loga un nepačukstētu to vojenrukam. Tonis
uzreiz mainījās: oh, svoloči! Ja vam...!²

Ja nu runājam par armiju, atceros, kā mani un
dienesta biedru no Liepājas arī reiz iznesa cauri.
Bieži spēlējām basketbolu, mēdzām pazust zilās
tālēs. Vienā tādā reizē pie manis mājās, pulksten
vienos naktī, atskan telefona zvans. Runā no
karaspēka daļas – mums 15 minūšu laikā
jāierodas vienībā Abrenes ielā, kur tagad ir tiesas
māja, citādi būs slikti! Tas nu bija pilnīgi nerealī!
Mums, protams, stīvi kauli aiz bailēm – dienējām
jau trešo gadu, bijām iesnieguši dokumentus
sagatavošanas kursiem augstskolā. Ja kas, būtu
jādien līdz galam! Pa laimi, runātājs sāka smieties,
un tikai tad apjēdzām, ka ir 1. aprīlis.

Ne reizi vien dzīvē jautrus brīžus man un
kolēģiem ir sagādājušas pārrakstīšanās kļūdas.
Ne tikai Augstākajā padomē un Saeimā, bet arī
Satversmes tiesā. Nesen saņēmām no vienas tiesu
instances iesniegumu, kurā sajaukti divi termini
– lustrācija un ilustrācija. Tā nu mums tiek lūgts
skaidrojums par ilustrācijas likuma normu!

DADZIS. Neviena redakcija, bet Dadzis, šķiet,
it īpaši, nav pasargāts no savdabīgas publikas
apmeklējumiem un iesniegumiem. Kā šai ziņā
klājas Satversmes tiesai?

A.E. Ziniet: kad iestājas noteiktas mēness fāzes...
Saprotams, mēs esam spiesti atbildēt jebkuram.
Ir klientūra, kura vienu un to pašu sūdzību
iesūta piecas, šešas reizes pēc kārtas. Tad nu mēs

rikojamies tāpat – sūtam atpakaļ vienu un
pašu atbildi! Ir arī tā – mēs saņemam sūdzības
par jautājumiem, kuri nav mūsu kompetencē. Tā
kolhozu laikos, izrakts diķis. Īpašumus atdod
bijušajiem īpašniekiem, robeža šķērso izraibīti
diķi. Mums lūdz izšķirt strīdu – kurā vietā diķis
iet robeža... Netrūkst arī tādu, kuri sūdzas par
čēkas atstāto aparātūru, kura apstaro sūdzības
iesniedzēju.

DADZIS. Un kāds būtu jūsu pēdējais jautājums
piedzīvojums?

A.E. Šogad Ženēvā. Nekad nebiju domājis,
ka man ir tik liela piekrišana pie sievietēm.
Uz starptautisku konferenci bijām ieradusi
juristu grupā no Latvijas, Lietuvas un Igaunijas.
Braucienam apmaksāja Vācijas Juristu biedrība.
Viesnīcas bija rezervētas Ženēvas stacijas apkārtnē,
kura, kā izrādījās, ir arī vietējais Sarkano lukturu
rajons. Skatāmies: viesnīcai blakus vieni seksuāli
un meitenes tādos īsos brunciņš. Šim stipri
liela interese par mums... Un tā jau kopš agra rīta
tā kā pēc brokastīm steigšus vien devāmies
autobusu, lai tiktu uz foruma vietu!

DADZIS. No sirds vēlam arī turpmāk nezaudēt
humora izjūtu un smaidu, aizstāvēt Satversmes tiesu!

DADZIS. vienmēr būs gatavs palīdzēt šai darīšanai
savu iespēju robežās!

A.E. Paldies, un daudz sirsnīgu smieklus DADZIS
lasītājiem!

¹ Malači! Malači! Uzreiz redzams – latviešu
strēlnieku dēli!

² Nelieši! Es jums rādīšu!

LABKLĀJĪBA STATISTIKAS GAUMĒ

Milā Milda!

Teikšu atklāti – mūsu dzīvīte nūdien gluži kā zebra tipa pāreja. Ne gluži balts uz melna, ne īsti melns uz balta, darvas karote medus mucā vai medus karote darvas mucā. Un pat nezini, kurā rīdī kāds par varītēm centīsies nogāzt tevi gar zemi un uzbērt trīs smilšu sauja pa virsu.

Nukautvai tā pati inflācija. Visi maznodrošinātie tā nolēmēti vienbalsīgi kori brēc: cenas briest kā siņi kastrolī, maciņiem ātrais dilonis piemieties... Bet neskaties maciņā, pasaveries apkārt. Nopērc rīzi, ja santims pie dvēseles vēl turas. Izlasīsi, o dāma vārdā Statistika tā medaini raksta, un ievienā sapratīsi, ka tava personiskā maciņa dilonis salīdzinot ar vispārējo tautas labklājību ir kā čīks un pupu mizas vien ir. Cenas augušas par šiem procentiem? Štrunts! Toties vidējā aldzīņā, Statistika pārēķinājusi – turpat gandrīz par pāliem septiņpadsmit. Lepns var palikt par šito vidējo – urrā, salūts un trīs blikski pa virsu!

Man minimālā apkopējās mēnešalga trīsdesmit lasiši, manam priekšniekam, kuru mana partija kaut kādā padomē iebidījusi, tie paši trīsdesmit, bet reizināti ar trīsdesmit, kopā knapi trīs tūkstoši četri simti. Saskaiti kopā, izdali ar četri, lai vidējo aldziņu sarēķinātu – gatavā medus muca pat bez darvas karotes!

Es raujos melnās miesās, lai darbiņu padarītu, mēs raujas vaiga svietros, lai naudiņu notērētu, bet gan man, gan iebidītajam priekšniekam vidēji jābūt kā pusotra tūkstoša uz deguna sanāk.

Un tad šitā inflācija lai stāv pie ratiem un pievīna. Ne velti valdīšana sākumā tāda apjukusi un turpat vai nobijusies izskatījās, teju teju sāka slēpt slepenus plānus, lai slepeniem līdzekļiem ar inflāciju cīnītos. Bet tiklīdz no Statistikas kundzes uzzināja par vidējo aldziņu – viss. Punkts un āmen. Eesot pret ko cīnīties ne atklāti, ne jo vairāk ēpeni. Ja man vidējā aldzīņa pusotrs tūkstotis, bet raizes kukulītis daži santimi, tā vairs nav inflācija, bet paradīzes dārziņš, kur visi baltos džinsos un rārgāramatinām rokā staigā.

Un vispār tas vidējais rēķināmais taču ir kā iēpinātā desa uz sviestmaizes. Ja kaimiņienei apat dvīniši – Ansītis un Grietiņa atskrēja, tad, vidēji ņemot, Ansītis vai vismaz Grietiņa taču uz pusi ir manējie! Es kaimiņienes vīru par īmentiem Ansīša uzturam pa visām tiesām tagad iru izvažāt, un neviens manas tiesības uz vidējo nēnsiti apstrīdēt nespēs. Jo Statistikas kundze taču laidri un gaiši pateica:

-Skaity, dali un vidējais rokā!

Vari iedomāties, kāda man dzīve sāksies, tiklīdz tu vidējo un vēl alimentus par Ansīti uz manu galas kartīti bankā ieskaitīs. Gandrīz vai paldies saka, ka cenas sprintē kā negudras. Ja nesprintēs, kas var palikt, tikai pārcilājot vien, kur šito milzu naudiņu notērēt – braukt uz Kanāriņu salām vai pat pa Doles salu plančāt.

Laikam jau tāpēc modernais mūsdienu pensionārs, es, milā Milda, arī tai skaitā, ar šitādu vidējās aldzīņas aprēķināto ne īsti pabalstu, ne īsti pensiju kabatā nemaz pelnītā atpūtā neēju, bet par strādājošo pensionāru, lai naudiņas rēšanai lieka laika neatliktu. Strādā un domā, un tā strādā.

Kaut gan, godīgi sakot, ar pensiju, tāpat kā ar bitēm, nekad neko nevar iepriekš paredzēt. Šodien tev medus pods, pilna alga plus pensija, bet rīt atkal var sākties tas pats, kas aizvakar. Un aizvakar taču pavisam jocīgi bija. Jo valdīšana arī tā kā mēdz domāt. Pat darba laikā. Un ne tikai tā, ka inflācijas apkarošana ir tik slepena, ka

pati valdīšana par to nekā nezina, bet arī par to, lai strādājošais pensionārs ar algu un pilnu pensiju kārtējā miljonāru sarakstā neiekļūtu. Un kas domā, tas arī izdomā.

Nebe jau aiz kalniem tas laiks, kad valdīšana mīļi smaidot kā ar cirvi noskaldīja:

-Dziļi godātie strādājošie pensionāri! Ja nespējat caurām dienām zolīti sist, bet par varas makti strādāt gribat, tad, lai jums vieglas smiltis, strādājat arī... Bet pensijā gan, piedodiet, turpmāk maksāsim jums sešdesmit lasišus un ne santima vairāk. Skrieniet, mīļie, uz sociālo apdrošināšanu un labprātīgi rakstiet iesniegumu, ka mīļu prātu atsakāties no tās pensijas daļas, kas pāri sešdesmit nulle nulle lasišiem.

Es tev teikšu, milā Milda! Kārtīgam cilvēkam, lai arī pensionāram, ja valdīšana liek, tad jāklausa uz vārda. Vairums strādājošo pensionāru paraustīja plecus, paraustīja visu pārējo, kas raustāms un sāka nodarboties ar pašiedvesmu:

-Man nebūs... Man nebūs...Man nekad vairs nebūs...

Un, pašiedvesmojoties, dziedā, kurp norādīts, lai turpmāk saņemtu, cik valdīšanas norādīts.

Taču, milā, ikviens likums ir kā stabs – uzskriet virsū nav prāta darbs, bet apiet var ar slaidu likumu. Kamēr vieni joza un paklausīgi rakstīja atteikšanos, otri izlikās par kurliem, mēmiem, un rakstītnepratējiem.

-Mums domrakstos skolā bija apaļš divnieks, viņi prātīgi secināja. –Un glītrakstīšanas stundas mēs visas kā vienu nobastojām. Tāpēc ar rakstīšanu mums lielas grūtības, knapi knapi algu sarakstos krustiņus spējam pievilkt.

Un ne joza, ne rakstīja... Turpināja strādāt, turpināja saņemt cik nu kuram virs sešdesmit un smīnēja sirmajās bārdās par naivuļiem, kuriem domrakstos bija tikai piecnieki

Tiesa gan, valdība drīz vien attapās un rakstītnepratējiem sāka dzīt pēdas kā licencēti lāču mednieki. Sadzina, sarēķināja un bez tiesas un taisnības lika atvilkt no pensijas to, kas saņemts pāri par sešdesmit. Taču viena lieta ir saņemt to, kas tev šķietami nepienākas, pavisam cita – labprātīgi atdot savējo, pie sirds un maciņa pieaugušo, kas sen jau notērēts.

Un rakstītnepratēji piekāra jautājumu pie lielā zvana.

-Vai mēs esam auni un valdīšanā sēž tikai cirpēji? Vai valdīšanai vispār bija likumīgas tiesības apcirpt mūsu pensijas kā aitiņām vilnu?

Un tie, kam tiesības lemt, nolēma:

-Valdīšanai tādu tiesību nebija, nav un nebūs! Pensija tikpat kā privātpašums ir svēta un neaizskarama kā Indijas govys. Kas pelnīts, tas jāsaņem lats latā un santims santīmā.

Un strādājošajiem rakstītprotošajiem pensionāriem saplēsa neizsakāmā naivumā rakstītos iesniegumus, bet tiem, kas bērniībā nobastoto stundu dēļ nerakstīja nekā, turpināja atvilkt to, kas nūdien atvelkams vairs nebija. Un gudrie tūdaļ atkal ķērās pie lielā zvana šupošanas:

-Ar kādām tiesībām?! Kurp skatās tie, kam tiesības lemt un apžēlot?

Un tie, kam šīs tiesības piemita, sanāca atkal kopā un nosprieda:

-Atvilkt nepareizi. Atvilkt atmaksāt.

Un atmaksāja. Pie pilnas saņemtās virs sešdesmit latiem pensijas arī atvilkt. Lats latā un santims santīmā. No valsts kases. Lai nesūdzas, lai saka paldies.

Bet rakstītpratējiem ar taisnu muguru un stingrā balsī pateica:

-Valdīšanai klausījāt? Iesniegumu rakstījāt? Nu tad nesūdzaties, ka skolā domrakstos bija apaļi

piecnieki, bet staigājiet tālāk un kasiet pakausi, vai citu vietu – tā jūsu pašu brīva izvēle tāpat kā iesnieguma rakstīšana.

Un te nu, milā Milda, strādājošo pensionāru ja ne gluži medus, tad vismaz ievārijuma mucā trāpīja pamatīga darvas karote. Plakši! Pēc šitā plakši strādājošie pensionāri beidzot salecās ne pa jokan! Un salekušies sākot uzdot tādas jautājumus, uz kuriem simts gudrajām galvām Saeimā būs jāatrod kaut puslīdz pieklājīga atbilde:

-Kāpēc tiem, kas krāpās ar apšķibīto pensiju, atmaksāja visu, bet mums, godīgiem un likumpaklausīgiem rakstītpratējiem, parādīja trīs pirkstu kombināciju? Kāpēc mums, kas visu mūžu strādājuši un maksājuši nodokļus, algas nodoklis kaut kādā izņēmuma kārtā jāmaksā no pirmā santīma, bet visiem pārējiem neapliekamais minimums likumīgi ir divdesmit viens lats? Kāpēc mūsu zaļoksnām eglēm līdzīgās pensijas turpat vai katru mīļu dieniņu apšķībī un apcērpj līdz plika telefona staba līmenim – par katru santīmu, kas pāri simtam, vēlreiz atvelk ienākumu nodokli, ko mēs jau esam maksājuši un maksājuši gan dziedādami, gan raudādami? Vai mēs, strādājošie pensionāri, esam nenormālāki par normālu vienkāršu strādājošo?

Godīgi sakot, kutelīgi jautājumi. Un atbildes var būt tikpat kutelīgas, ja vien kāds, liekot roku uz sirds, vēlēties atbildēt. Tas, galu galā, uz simts gudro sirdsapziņas un budžeta.

Un te nu, milā Milda, es teikšu tā. Sēdi, smaidi, gaidi. Gan jau kādreiz tomēr pienāks tā gaisā nākotne, kad mums, maznodrošinātajām strādājošajām Pelnrušķītēm inflācijas uzbriedušais ķirbis beidzot arī bez Statistikas kundzes līdzdalības pārvērtīsies par deflācijas karieti, bet neatkarības sākumā uzautās un šobrīd jau novalkātās vīzes – par pārtikušas dzīves kristāla kurpītēm.

Jo dzīve nūdien ir kā zebra tipa gājēju pāreja. Šodien melns uz balta, bet rīt varbūt beidzot balts nevis uz melna, bet vismaz uz puspelēka. Kā nu to gudrie, kam mēs sirds naivumā esam uzticējušies, izlems un vadoši norādīs.

Tava Arčibaldīne

A.Jevina foto

Par strādājošo pensionāru iedzīvotāju ienākuma nodokli.

Vai pensija ir jāapliek ar ienākuma nodokli? Kādai jābūt ar nodokli neapliekamajai summai? Kādām jābūt nodokļu likmēm? Tie visi ir tīri politiski jautājumi. Mēs - parastie mirstīgie - varam tikai konstatēt faktus un izteikt savu attieksmi pret tiem.

Protams politiku lēmumi ir pamatoti, vai tiem nāktos būt pamatotiem, ar zināmiem apsvērumiem. Likuma norma, ka strādājošajiem pensionāriem ir jāmaksā iedzīvotāju ienākuma nodoklis no saņemtās darba algas pirmā lata, pamatojas uz principu, ka ar nodokli neapliekamā summa tiek noteikta personai, nevis ienākuma veidam. Šobrīd katram Latvijas iedzīvotājam darba spējīgajā vecumā ar nodokli neapliekamā summa (neapliekamais minimums) ir 26 lati plus 18 lati par katru apgādājamo personu. Pensionāram, kurš aizgājis pensijā līdz 1996. gada pensiju reformai, summa, kura ir vienāda ar pensijas summu, pārējiem pensionāriem - 100 latu mēnesī. Ja cilvēks darbspējīgā vecumā strādā divās darba vietās, neapliekamais minimums nodokļu aprēķinā tiek ņemts vērā tikai vienā no tām. Saskaņā ar šo koncepciju ar nodokli ir apliekama visa strādājošo pensionāru saņemtā alga. Tiesa, ja šī koncepcija tiktu piemērota konsekventi, pensionāram ar pensiju 75 lati mēnesī būtu tiesības nemaksāt nodokli no algas pirmajiem 25 latiem. Tas netiek darīts, tā teikt, tehnisku apsvērumu dēļ (sarežģīta uzskaitē un kontrole).

Protams, ka neapliekamā minimumu summa visām nodokļu maksātāju grupām ir smieklīgi maza - viszemākā Eiropas Savienībā. To veicināja 1994. gadā pieņemtie grozījumi likumā, kas pilnvaras - noteikt neapliekamo minimumu - uzticēja valdībai. Rezultātā neapliekamais minimums, kas grozījumu likumā izdarīšanas brīdī bija minimālās algas apmērā (25 lati), drīz vien samazinājās līdz 21 latam un palika nemainīgs līdz pat 2005. gada sākumam. Nevar noliegt, ka pēdējos gados situācija ar neapliekamo minimumu nedaudz ir uzlabojusies. Jau pieņemts valdības lēmums, ka no 2006. gada 1. janvāra strādājošo neapliekamais minimums būs 32 lati plus 22 lati par katru apgādājamo. Pieņemta arī koncepcija piecu līdz sešu gadu laikā neapliekamo minimumu novienādot ar minimālo algu. Loģiskāk gan būtu - ar iztikas minimumu. Par pensionāru neapliekamā minimuma palielināšanu gan, šķiet, nekāda koncepcija nav pieņemta.

Arturs Kodoliņš

Bez vārdiem

N. Nagaine

Bez vārdiem

J. Bulikin

Prīcom tut maķ?

Ir cilvēki, ar kuriem allaž atgadās visādas beības, kuri droši var sevi raksturot vienā īpašā teikumā: „Man vienmēr iet kā Pifam”. Es arī esmu no tiem.

Kad šovasar mana meita kārtoja dokumentus, es tiktu armijā, es atcerējos atgadījumu ar sevi saistītiem kā 20 gadus atpakaļ. Esmu tas padomju laika produkts, kas pakļauts armijai. Rādu bērniem savu „Vojennij biļet”, un viņi lielām acīm man izbijušies prasa: „Mammu, vai tad tu bijusi karā?”, „Tik traki ne, bet man lika tam gatavai. Tā arī piekodināja, ka līdz 40 gadu vecumam jebkurā diennakts stundā, tā teikt, esi gatava.” Tas, kā es izskatīšos, gatava aizstāvēt lielo dzimteni, mani radīja pārdomas.

Tikko biju beigusi Liepājas Pedagoģijas institūtu un kā jauna latviešu valodas un literatūras skolotāja sāku strādāt lauku vidusskolā. Vienā rītā ciema padomē ierodas vīrs uzplečos armijas mundiera un rindas kārtībā visi

I. Melgailis

„AI, AI, AI” un „Ā, Ā, Ā”

Personai, kura rāmu soli pastaigājas pa smilšu ceļiem un ūdeni iegrimušo, jūgendstilā un parkos gstošo mazo Parīzi, citiem vārdiem sakot, sirmo un kura ik pa brīdī sajūsmā izdveš „ai, ai, ai”, agri vai vēlu var pienākt brīdis, kad šis „ai, ai” kļūst bažīgs, bet skatiens nepacietīgi sāks meklēt to vietīņu, kurp, kā pieņemts teikt, pat izars kājām iet. Ja šī persona tieši tobrīd vēl būs pa Vecrīgu, tad viņa meklēto atradīs Līvu ielā, kur gan dienas, gan nakts laikā, pie kam ar maksas. Bet tam, kurš riskē spert soli ārpus Rīgas vaļņiem, der ieklausīties viedā zinātāja iedziņinājumā: - Miļais cilvēk, ak apdomā! Var būt, ka grūtā brīdī Tu nezināsi, kur sprukt! Neki, jūs teiksiet! Mūsu mazajā Parīzē netrūkst mājīgu pīsuāru, ne romantisku mazmājiņu. Tāpēc tikai meklēt!

Un Rīgas viesis drošu dūšu ienirst bulvāru un vēsturiskajā centrā. Aplūkot jūgendstilu, permārketus, Lasvegasas divīnubrāļus un, jā, un centrāltirgu arī. Jo viņš ir pārliecināts, ka kritiskā brīdī varēs pajautāt, varēs pameklēt un...

Jā, un?...Āre, tepat jau draudzīgi pretī mājīgā Brīvības bulvārī 26, SIA „KOLONADE” rūpēta iestāde. Bet... Bet jūs šeit tiekat laipni gaidīti tikai no 9.00 rītā līdz 22.00 vakarā! Bet, ak mums, vai kāds mūs piesējis vienā vienīgā vietā?!

skolmeistari pa vienam tiek saukti priekšā. Mani mīlsina fakts, ka būs jāiet zaldātos tieši tagad, kad literatūra jāmāca. Nē, nē, uzreiz nevienam līdzī neņemšot.

Un tad sākās. Tīri simpātisks, tikai mazliet apvēlies militārists no kara komisariāta, krēslā atgāzies, sāk mani tirpināt ar dažādiem jautājumiem, atzīmes iešņāpjot attiecīgajās ailītēs, pie viena cenzēdams arī manu „Vojennij biļet”. Garām parastajai procedūrai – kā sauc, kur dzīvo, cik gadu, kad dzimusi, tiekam ātri. Pēkšņi jautājums – cik gadu mātei. (saruna no viņa puses notiek krieviski, es atbildu kā arābs – reizēm savā dzimtajā mēlē, reizēm tomēr izstostu kaut ko arī viņējā). Te nu man izspruka: „Pri čom tut maķ?” Ierindā jautājumus neapsprīd, tieku pamācīta un nobīstos ne pa jokam. Ja godīgi, viņš prasīja kurā gadā dzimusi māte, ja vēl godīgāk – gadu nezinu, bet varu izrēķināt, jo zinu cik mātei gadi. Redzu, ka vīrs kļūst mazliet violetiem vaigiem, bet, pacietīgi šņākdams, pagaida manu galvas rēķina atbildi. Tad birst nākošā jautājumu sērija: „Kāda izmēra cepure?”, „Kam - mātei?” man izsprūk it kā loģiski. Violetais tonis sabiezē, un nu viņš man uzbrēc: „Pri čom tut maķ?” nu ja, es jau arī pirmīt tā domāju. Nē, šoreiz viņš interesējoties par manu cepuri. Patiesībā cepures nenēsāju, jo man tās nepiestāv. Par to viņš gandrīz satrakoja. Kā es veikalā varot nopirkt cepuri?! Šim par prieku saku: „Laikoju visādas, kamēr viena tomēr der!” redzu, ka labāk nevajadzēja. Nākošais ir zābaku izmērs, un viņš nicīgi saka kā tāds viszinis, ka to jau nu es arī nezināšot. To gan es zinu pavisam precīzi, taču viņš neklausās, uzmet paviršu aci manām siksnīnkurpēm un kaut ko iešņāpj lapā. Kad es vēlāk apskatīšos, vispirms apvānošos pamatīgi, tad smiešos skaļā balsī – 43 izmērs. 43! Man, kam ne

vairāk, ne mazāk kā 36, 5! Nu lai! Ne savas vainas dēļ ierakumos atpalikšu un varbūt pazaudēšos pavisam no redzesloka. Pēdējais jautājums: „Par ko strādā?” Lepni saku: „Skolotāja”. Arī te viņam replika gatava: „Srauz bilo vidno”. Ar piebildi – nezin, kad māte dzimusi.

Un jau tad (man vēl nebija neviena personīgā bērniņa) es stingri apņēmos, ka viņiem jau maziņiem iedidišu savus dzimšanas datus. Dzīvē viss noder, lai nepaliek kaunā. Un, kad meita atgriezās no kara komisariāta (šodien to iestādījumu laikam sauc mazliet citādi), viņa teica, ka tur strādājis ārkārtīgi laipnas sievietes. „Vai tev neprasīja, kad māte dzimusi?”, „Jā, kā tu zini?”, „Es nezināšu?! Un tu zināji?”, „Es zināju tavu kodu un no tā izsecināju.” Bet karavīra apliecībā manai meitai kursantei tādi un tādi mans dzimšanas gads ir par 3 gadiem nepareizi ierakstīts. Ne jau jaunāka es tur esmu, bet tieši otrādi, un tas man tā kā mazliet kremt. Varbūt tas man par manu māti, ko? Un tad nevilus atcerējos, ka man jau pāri 40, kad vairs nav jābaidās naktis gulēt. Jo ilgi ausīs skanēja militārā tērtā vīra pēdējā frāze, ka līdz 40 gadiem „buģem vas po nočam trevožak”. Sakravāju pauniņu, noliku skapja apakšā, gaidot, ka dižajai padomju iekārtai būs vajadzīga medsestra (rjadovoj) ar apšaubāma leiluma cepuri un 43 izmēra zābakiem kājās. Nu i paldies Dieviņam, nesagaidīju. Kad kaimiņš, skurbūli sajaucis durvis, kādreiz tumsā klapējās gar manējām, trīcošu sirdi atvadījos no bērnieņiem, jo domāju, ka nu tā stundiņa ir sīti. Tagad guļu mierīgi. Arī tāpēc, ka nu manu mieru sargās mana meita.

L. Vītiņa

*Kāds tam sakars ar māti?

Ejam mūdrā soli uz Tērbatas ielu 2, kur naudiņu par tualetes lietošanu iekasē SIA DIENESTS. Viss te jauki, apkārt vēdi puķu tirdziņa smaržas, mūsu rīcībā ir gan ziepes, gan papīra strēmelīte, bet – tikai līdz 21! Pēc tam joz kaut Vērmaniša krūmos!

Ūja, kāpēc tad nu krūmos! Turpat blakus, vien kādu puskilometru tālāk, Brīvības ielā 49/53, bijušajā „Modes namā” taču arī ir pagrabiņš, SIA „Ģertrūdes centrs” aprūpēts!

Pardon, sorry! ... Šeit klients tiek gaidīts tikai līdz 20.00, ne minūti ilgāk! Turklāt sestdien un svētdien viņš vispār netiek gaidīts. Apzinīgiem Rīgas viesiem sestdienās un svētdienās publiskas tualetes nav jāapmeklē, tā lūk!

Nevarbūt, iepildīsim optimisti. Varbūt, ka tualetes trūkst Ķengaragā vai Pļavniekos, Ziepniekkalnā vai citos nomaļos rajonos, bet centrā... Un ir taču kafejnīcu tualetes, tualetes lielveikalos, visbeidzot restorānos un viesnīcās! Ir! Noteikti ir! Tikai – vai jums, dārgie optimisti, pašiem būtu viegli šādu tualeti atrast svešā pilsētā starp cilvēkiem, kuru valodu jūs nesaprotiet? Pie kam vēl vakara stundā? Vai Rīgas domes institūcijām nebūtu vieglāk parūpēties par attiecīgu publisku un saprotamu informāciju un attiecīgajiem SIA par pieņemamāku darbalaiku?

Jo citādi „ai, ai, ai” ātri var pārvērsties par „āāā” un tas neviens Rīgas slavu pasaulē...

Z. DONIS

Bez vārdiem

J. Kārklīš

ATPŪTA PIE ŪDEŅIEM

Nu nav tā, kā vienā laidā apgalvo mūsu avīzes, televīzija un radio, nu nav tā! It kā mūsu mīļotie Rīgas rātes kungi nedomātu par rīdzinieku un viesu atpūtu! It kā netiktu domāts par atslodzi nervu stresam, kurš rodas no aizvien pieaugošā satiksmes blīvuma Rīgas ielās! Kā rīdzinieks un autobraucējs es varu liecināt šeit un mūžībā – tie ir meli un balta skaudība! Mūsu gādīgie pilsētas tēvi nu jau gadiem ilgi pūlas vaiga sviedros, lai sagādātu patikamu atpūtu visiem, kuri grib pārvietoties tajā ripojošajā kastē, kuru tautas valodā sauc par *autiņu*. Pārliecinošākais piemērs tam ir Vanšu tilts. Spriediet paši! Neapzinīga pilsētas vadība jau gadiem ilgi būtu darījusi visu iespējamo un neiespējamo, lai Rīgā uzbūvētu vēl vismaz divus – trīs tiltus vai tuneļus. Un kāds būtu rezultāts?! Stress tikai pieaugtu, ticiet man! Autiņi šaudītos no viena Daugavas krasta uz otru, *poliči* rokas vien vicinātu, ņērot trakos braucējus, un rindas pie nervu ārstiem augtu neticamā ātrumā! Toties šodien... Šodien jūs iesēžaties savā spēkratā, tuvojaties tiltam no vienas vai otras debespuses (īpaši no Pārdaugavas darbdienų rītos!) un, ieraugot kilometriem garo auto plūsmu, atviegloti nopūšaties – jā! Sengaidītais atpūtas brīdis ir klāt! Smaidīdams jūs pagriežaties pret kolēģiem, kuri sēž aizmugurē un sengaidītā zoles partija var sākties! Ja jums ir Bendika, Leiškalna vai Gerkena kvalifikācija (es nebrīnītos, ja viņi savu prasmi būtu noslīpējuši tieši šādi!), tad, sasniedzot pašu tiltu, jūsu kabatā jau jautri skanētu vismaz pāris latu. Vai tas nav brīnišķīgs, optimismu iedvesošs darbdienas iesākums?! Un kur nu vēl izpriecās uz paša tilta! Viens mans kaimiņš pēc trešās glāzītes mēdz stāstīt, ka reiz, kamēr sievas vadītais auto gliemeža gaitā pārripojis (pareizāk teikt – pārlīdis)

Bez vārdiem

N.Nagain

pār tiltu, viņš – kaimiņš – paguvis ar spīningu caur auto logu Daugavā noķert divas lidakas! Un nav svarīgi, ka kaimiņa laulātā draudzene jums pačukstēs *uz auss*, ka dzirdēto vajag dalīt ar divi, un tā pati vienīgā, noķertā, bija iesprostota bleķa bundžā ar uzrakstu – Līdakas farss. Sievu nenovīdība ir mūžsena kā pasaule! Galvenais – jūs varat, ripojot pa Vanšu tiltu sastrēguma stundās, pagūt iemest makšķeri ūdenī vismaz reizes divdesmit! Kur nu vēl lieliskā iespēja baudīt spirdzinošos saules starus un iegūt brīnišķu iedegumu tikai par nodedzinātā benzīna cenu! Padomājiet, cik jums izmaksātu lidmašīnas biļete un hotelis Kapri salā! Ja jūs esat intelektuālis, varat pilnveidot savu prasmi šaha spēlē, krustvārdu miklu sastādīšanā vai, teiksim, Marksa un Engelsa Kopoto

rakstu studēšanā. Stāsta – un es tam pilnīgi ticu ka ir jau pirmie augstskolu absolventi, kuri sa diplomu ieguvuši, studējami *autiņā* sastrēgun stundās uz Vanšu tilta. Ja tās nav rūpes p rīdziniekiem, atvainojiet, tad kā to saukt?! K attiecas uz tādiem sīkumiem, kā nokavēts dar vai tikšanās, tad man par to pat runāt negrib! Kurš prātīgs cilvēks strādās, ja to var nedari Un ja jau viņa vai viņš to nieka stundiņu, kam jūs pārbraucat tiltam, nepagaidīja, tad naivi bū cerēt, ka tāds (vai tāda) gaidītu jūs visu mūž Tā kā droši atpūšaties no stresa pie Daugav ūdeņiem, braucot pār Vanšu tiltu, slavēj tālredzīgos pilsētas tēvus un cerat, ka tuvākaj gados – vismaz līdz jūsu pensijai – Daugavas ab krastus Rīgā nesavienos vēl kāds tilts vai tunel kurš atņemtu jums šo neappraktāmo un vārd neizsakāmo baudu! Uz to paliekot cerībā –

Jūsu J. Jasmī

- Augšā neļāsi?
- Zīrgam nav eirosertifikāta!

D.Breikšs

MELNĀ RĀMĪ

Tikko nokāpa no kokiem,
Senči salasījās baros,
Pat bez šņabja plēsa jokus,
Smieties prata arī karos.

Ja kāds svešinieks mūs vēro,
Kādi iespaidi tam krājas?
Letiņš bēdājas un sēro
Pat pie meičām prieka mājā.

Mūsdienās ar drūmām sejām
Puiši gremo magoņsalmus.
Pietrūkst smaidu arī dzejā,
Vieglāk sacerēt ir psalmus.

Vienu dienu skumstam bārā,
Otru sērojam pie dāmām.
Labāk visam kalendāram
Aplikt apkārt melnu rāmī.

A. Auziņš

Grēks

Mācītājs: Ak tu elles kruķi, vaj tev nav grēka un kauna pēldēties ar meitenēm?

Zēns: Bet, mācītāja kungs, es taču nevarēju zināt, ka viņa ir meitene. Viņa taču bij brunčus novilkusi.

(Ho -ho, 1922.g. 7.Nr.)

L. Liberta zīm.

Aprobežotais uzticības votums

Pēc tam, kad Jaunākās Ziņas uzrādīja ārlietu politikas kļūdas un nolaidības, Brīvā Zeme paziņoja, ka visu atbildību par ārlietu politiku nes nevis Meirovics, bet maiznieks Salnājs.

(Ho -ho, 1922.g. 25.Nr.)

L. Liberta zīm.

Jauno gadu sākot

Latvija: Vai viņi atjēgsies un sāks reiz arī par mani domāt?
(Svari, 4.Nr.)

R. Zariņa zīm.

DADZIMS

šobgaļu, tašefku un
jofu peteru orgaņš.

Nr1

Dirmdeen, 10. novembri.

1919.

VELTAS PŪLES

Komunists (uz mūsmājas kreiso sociāldemokrātu): „I čto ti, bolvan, ko mņe zrja podmazivaješsja?!
Vot, kogda ja s tebja duraka, štibļeti sņimu i sebe odjenu, togda ti ih mņe i počiščiš!”*

(Svari, 1922.g. 51.Nr.)

* Un ko tu, stulbeni, man pielien?! Kad es tev, muļķi, zābakus novilkšu, tad tu man tos arī tīrīsi!

U. Mežavilka zīmējums DADZIM

S, MANA SIEVA UN SEKSS

Esmu mierīgs cilvēks. Sieva mani savāca precēja Godmaņa laikos. Naudas vērtība ir traucējusi kritās, tāpēc par visu vairāk baidījās no tā, ka varētu palikt stāvoklī. Tāpēc aizgāja ielikt spirāli, regulāri lietoja pretapaugļošanas tabletes, bet man pirms katras kopulācijas lika uzvilkt divus prezervatīvus un, kad kopulācijas tuvošanos, skriet uz tualeti, lai tur noplūde notiktu tur. Esmu mierīgs cilvēks. Kad naudas vērtība turpināja kristies un tās

Es nepietika ne pretapaugļošanas tabletēm, ne prezervatīviem, sieva pēkšņi pievērsās Baznīcai. Uzzinājusi, ka gan izsargāšanās, gan kopulācija ir nolūka ieņemt bērnu ir grēks, spirāli izņēma un pārtrauca kopulēšanu līdz labākiem laikiem. Kad Šķēle pasludināja, ka katra latviešu ģimene vistuvākajā laikā varēs atļauties trīs bērnus,

starp mums notika trīs kopulācijas. Pirmā, kad ieņēmām pirmo bērnu, otra, kad ieņēmām otro, trešā, kad ieņēmām trešo. Pēc tam kopulēšana tika pārtraukta līdz laikam, kad kāds no valstsvīriem ģimenei apsolīs vairāk.

Esmu mierīgs cilvēks. Vēlēšanās kopulēt man pārāk bieži neuznāca. Kad uznāca, vienmēr sāku domāt par sievas labāko, un draudzeni, tad vēlēšanās kopulēt acumirkli pārgāja.

Pēc dažiem gadiem sieva izlasīja, ka kopulācija nav nekas slikts, un cilvēkiem vajagot kopulēt līdz pat sirmam vecumam, pameta Baznīcu un gribēja ķerties pie kopulēšanas. Diemžēl izrādījās, ka es vairs nespēju kopulēt pat tad, kad nedomāju par sievas labāko draudzeni.

Par laimi, veikalos parādījās viagra, un mēs ar tās palīdzību kopulēšanu atsākām. Sieva vienmēr pieprasīja ilgstošu priekšspēli, jo tā sievietei esot svarīga, bet pēc priekšspēles parasti izrādījās, ka viagrā iedarbība jau beigusies. Nācās ņemt nākamo tableti, un, tā kā sieva tagad vēlējas kopulēt ļoti bieži, drīz vien viagrā dēļ nonācām tādā trūkumā, ka nebija vairs, par ko bērniem mācību grāmatas pirkt.

– Kas tu par vīrieti, – sieva man pārmeta, – ka pat naudu viagrai neesi spējīgs nopelnīt!

Esmu mierīgs cilvēks. Apkaunējos, saņēmos, uzsāku pats savu biznesu, vispirms gandrīz bankrotēju, taču pēdējā brīdī ar Eiropas naudas palīdzību kaut kā tomēr izdevās noturēties, un vēl pēc pāris gadiem spēju jau nopelnīt tik daudz, ka, pieticīgi dzīvojot pietika gan viagrai, gan mācību grāmatām bērniem.

Tad sieva izdomāja, ka mūsu kopulēšanu vajadzētu dažādot, lai kopulēšanas dzīvē neiestātos

Bez vārdiem

J. Bulikina

apnikums.

Vispirms izmēģinājām visus iespējamās kopulēšanas veidus – sākot no orālā, beidzot ar anālo, tomēr manas kopulēšanas spējas neuzlabojās. Tad sieva mūsu kopulēšanā nolēma iesaistīt arī draudzeni. Tagad man vairs nepalīdz arī viagra.

Viss beidzies ar to, ka sieva ar draudzeni tagad kopulē divatā, bet man jāsēž malīnā un jāskatās, līdz kādu dienu paša kopulēšanas spējas varbūt beidzot tomēr atjaunosies.

Hermanis Paukš

*Krauklīts vārnu piegūlēja
Aiz kalniņa purviņā
No tā kraukļa gulējuma
Vārnai mazi žagatēni*

*Lai ir grūti, kam ir grūti
Grūt' bij kunga kučieram,
Kamēr pats zirgus jāja,
Kungs jāj viņa ligaviņ.*

*Stīvi stāv suņa aste
Pret zilām debesīm
Tā stāv puīša pipelīte
Pret jaunām meitiņām*

LABU APETITI!

Avīzes un televīzija caurām dienām par to vien vaimanā: skolotājiem algas mazas, dzīve grūta! Nu tik streikos, nu tik piketēs un klabinās zobus!

Kā izglītībai tuvu stāvoša amatpersona esmu dzīli sašutis. Vai tiešām tāda ir pateicība par to nesavtīgo rūpi, ko dienu un nakti par viņiem izrāda valdība, ministrija un simti gudrākie Jēkaba ielas prāti?! Ar skolotāju algām mūsu valstī ir vislabākajā kārtībā, to nu es varu apliecināt jebkurā vietā! Lai nu kam, bet izglītībai ir izstrādāts tik daudz izcilu koncepciju, nākotnes vīziju un stratēģiski

analītisku dokumentu, ka, tos izlasot, ikvienam skolotājam būtu jāapsēžas, jānomierinās un pēc tam vismaz mēnesi jāstaigā apkārt ar saulainu smaidu, kas ne mirkli neizdzīst sejā. Bet, vai ir redzēts kāds skolotājs, kas staigātu apkārt, visu laiku mulķīgi smaidīdams? – Nē? Tātad atliek secināt, ka viņi mūsu vīzijas un koncepcijas nemaz nelasa, vai lasa pārāk vāji un nepietiekami!

– Ak, no koncepcijām paēdis nebūšu, algu vajagot lielāku? – Labi, pieliksim vēl! Tikai mazliet pagaidiet, lai degvielas cenu kāpuma un inflācijas rezultātā lats zaudē savu vērtību vismaz divkārt, un tad arī algas skolotājiem, dakteriem, policistiem un citiem kļudzējiem pieaugs vismaz par 0,5 procentiem. Izglītības gaismas nesējiem vislabāk vajadzētu saprast, ka budžetā naudas ir tik, cik tās ir, un vairāk nevar būt. Ja algas pieaugs proporcionāli inflācijai, budžets sabruks, sāksies posts un šausmas, lielākas par viesuļvētrām *Katrīna* un *Emilija*!

Turklāt – viņgad palielinājām pedagogu mēnešalgas par pārdesmit latiem? Palielinājām! Un ko dzirdējām? Pārmērumus, un tikai! Viņiem, lūk, nepatīkot jaunie „Pedagogu darba apmaksas noteikumi”, jo tie paredz pilnu samaksu tikai par 40 stundām darba nedēļā! Ja aizstāj citu, saslimušu vai neesošu skolotāju un strādā vairāk nekā 40 stundām, par virstundām saņemt var tikai pusi likmes. Mēs esot viltīgi panākuši, ka pēc tāda algu paaugstinājuma skolotājs faktiski saņem pat mazāk, ne kā pirms tā. Tās esot beigas interešu izglītībai – visādiem tur korjiem, rokdarbiem un zīmēšanas nodarbībām, jo skolotāji diez vai ilgi gribēšot šīs stundas vadīt par velti!

Nu, ko te lai saka? Pirmkārt, uzsveru: mēs pildām savus solījumus – solījām algas pielikt – un tā arī izdarījām! Bet vai kāds solīja nepieņemt „Pedagogu darba apmaksas noteikumus”? Pareizi

– nesolīja! Kāpēc tāds izstrādāja? Nu vai zināt! Kas notiks, ja katrs pelnīs tik, cik gribēs?! Un kas būs ar darba kvalitāti, ja pārstrādāsies? Skolotājs nav nekāds valsts pārstāvis ostas pārvaldē, kuram jāpelna tūkstoši par dažu stundu pasēdēšanu! Kāds grib tik ļoti pret to iebilst – lūdzu! Mūsu ierēdņi gan jau prātis atrast kādu Eiropas Savienības 976646 direktīvas 656958 NZ apakšpunktu, kuru izskaidrojot pēc 34612 direktīvas 78429KS apakšpunkta, jebkuram kļūs skaidrs, ka mūsu izstrādātie samaksas noteikumi atbilst visām ES

prasībām! Kur nu vēl brīvā laika ieguvums! Tagad, atpūšoties, skolotāji varēs arī savlaicīgi pārdomāt privātās investīciju programmas un, ņemot par paraugu no Aizsardzības ministru, ieguldīt savu naudu zemes gabalos, jahtās vai lidmašīnās. Tad nevajadzēs arī žēloties, ka pietrūkst naudas grāmatām. Bez tam – mēs veidojam informācijas sabiedrību, un skolās ir notikusi datorizācija – lai skolotāji sērfo internetā,

kur atrodamas visas mūsdienās nepieciešamās zinības – gan vārda „fuck” dažādās nozīmes, gan izsmeljoša informācija par Britnijas jaunā drauga iecienītākajiem kokteiļiem. Turpat datorzālē var apmierināt arī skolēnu alkas pēc interešu izglītības – skolām vajaga tikai atvērt savas datorklases diennakts režīmā – tad skolēni neklidīs apkārt pa ielām, bet sēdēs pie spēlēm un čatā un nejautās pēc tādām novecojušām lietām kā rokdarbi, kori un sazin kas vēl!

Tātad – es pilnībā atbalstu Ministru prezidenta drosmīgo nostāju, sakot, ka skolotāju prasības viņš izpildīt nevarēs. Maksājot lielas algas skolotājiem, valdībai būs mazāk naudas, ar ko rīkoties citās jomās, un līdz ar to šādi var zaudēt pašreizējo globālo domāšanu un skaisto eleganci budžeta izdevumos. Padomājiet, kas notiks, ja mums būs sīkstulīga valdība, kas žņaudzīs saujā katru santīmu, pirms to tērēt! Vai tad varēs atvēlēt vairāk nekā 20 miljonus NATO sammitam?! Vai atļauties ar plašu vēzienu samaksāt vairāk nekā 50 miljonus par četriem karakuģiem? Diezin vai! Mums ir vajadzīga progresīva, europeiska, dinamiska valdība. Tāda, kas cilvēkiem dod makšķeri, nevis zivi. Par algu, ko saņem skolotāji, pēc īres un elektrības rēķinu nomaksas zivis diez vai sanāk, taču lētu makšķeri lielveikalā viņi gan var atļauties. Ķeriet zivis, godātie skolotāji. Lai jums laba apetīte!

speciālists D. Drāte

– es tomēr šļipsi atvinnēju! D.Breikss

I.Melgaili

Bez vārdiem

J.Kārklis

AUGSTI GODĀTĀ TIESA, PIESĒDĒTĀJU KUNGI, ŽĒLĪGAIS DIEVS UN BRĪVĀ LATVIEŠU TAUTA!

Nenocietinieties sevī, bet paskatieties uz manu aizstāvamo un aizmirstiet, ko tikko te sacīja šis lops prokurors... Es atvainojos, jūsu godība... Es lops... Es vēlreiz atvainojos... Tas prokurors, drošības dēļ atkal atvainojos, bet uzdrošinot padzināt, ka lopi mēdz būt dažādi, piemēram, vērtīgi darba lopi – zirgi, kamieļi un ēzeļi, ar orangutāns, mērķaķis, ar kuru es vēlētos prokuroru salīdzināt, patiesībā ... Es, protams, vēlreiz atvainojos, ja jūsu godība to vēlas un uzstāpāt, lai gan prokuroram ir gandrīz tāda pati vaigu bārda kā orangutānam, un tumšākā daļai ikviens abus varētu sajaukt... Es protu... Jūsu godība, paldies par aizrādījumu, es savu vārdu atpakaļ, taču viņa rīcība ir un tiek mērķaķošānās. Par ko viņš apsūdz manu aizstāvamo? Par balss pārdošanu pašvaldības vēlēšanās. Tā rakstīts apsūdzības slēdzienā. Anķins – Šķeista pārdevis Bronislavam Kancānam un tā tālāk, šādi Latvijā paralizēdams demokrātiskos procesus, nododams dzimteni un četrdesmit septiņas nesavtīgas politiskās partijas. Mans aizstāvamais nenoliedz, ka no četrdesmit notās, varbūt patiesībā vēl nesavtīgākas, ar pilsoni Kancānu agrā rīta stundā, veikala ieejā, saņemis piecus latus, kas tobrīd tam bijuši vitāli nepieciešami garīgā līdzsvara atjaunošanai un miesas stāvokļa renovēšanai. Tad nu mēs sāksim kopīgi atklāt tiesas sēdē noskaidrot, vai balss pārdošana vēlēšanās ir vai nav krimināli noziedzīgs noziegums.

Pirmais un pats svarīgākais jautājums: vai Anķins-Šķeista pārdeva savu vai piesavinātu, cilvēku mantu? Uz to iepriekšējā, pirmstiesas izmeklēšana mums sniedz nepārprotami skaidru atbildi – savu. Balso, ko saņemis likumā noteiktajā rīcībā līdz ar Latvijas pilsonības iegūšanu.

Tad nu es jums un tam orangutānam jautāju: vai brīvā Eiropas Savienības, valstī brīvs pilsonis savu īpašumu drīkst rīkoties pēc paša ieskatiem, vai arī pastāv kādas Briseles, respektīvi Eiropas Savienības direktīvas, kas to aizliedz? Atbilde: pastāv vis, katrs savu mantu drīkst atdāvināt, pārdot vai pārdot! Kādi bija darījuma motīvi, kāpēc ir iespēja pajautāt pašam apsūdzētajam. Es, apsūdzētais!

– Man gribējās pīci loti.
– Kāpēc jums gribējās?
– Topēc, ka tē ir nauda, un es par tū kaut kū cilvēku nūsapērkt.

Tātad mans aizstāvamais pārdod sev piederošo mantu, lai iegādātos turpmākai dzīvei nepieciešamus, aptaustāmus priekšmetus vai kādas vielas. Normāls, tirdznieciskais darījums. Bronislavs Kancāns, mans otrais aizstāvamais, Anķinu-Šķeistu ir apkrāpis? Nē, nav apkrāpis. Anķins gan atzīst, ka būtu varējis vēl kādu latu iemest, bet liberalizētā tirgus apstākļos no laba ir tāda prakse nepastāv, un mums nav iemesla par to brīnīties. Patiesībā Kancāna rīcība ir tikpat tā, cik Anķina –Šķeistas rīcība saprotama. Anķins, ko pēdējais raksta savā paskaidrojumā izmeklētajam.

„Gūdmans nōca i sūlēja Dabasu breinumus i barankus pi tējas, a citim sūlēja vēl brongōkus lobumus. Tad nōca Čevers ar Saimeniku i sūlēja, ka nobogu vairs nabiušut pat pi božneicu duravom, a goda beigōs atlikušu vōrdus nūdrukōs blokus miljonieru sorokstam. Visi sūlēja par mums, nobogim, gōdōt. Topēc, ka premjerministris Gūdmans pots cīšut cīšu triukumu i spīsts aizajemtīs naudu priķš tramvaja biļetēm nu sovos bogotōs sīvas. Tōpot nu bogotōs sīvas aizjemūtīs Birkavs, jis arī ar nobodzeibu sists, todēl par nobogim stōvēšut un kriteišut. Ticit man, vot jums svātais krusts! Tak navīns nobogs niko nadabova:, Birkovam beja jōuzlik Juirmolas mōjai misiņa jums, a Gūdmanam jopārķ sīvai sugas ērzelī.

Kai itī īsasēdos Saimes beņķūs, tai pagaisa ar visim sūleijumim kai Moīše Rabinovičs pa Miķeļu diņu. Tī četrdeimt septiņi parteici arī par pliku sūleišanu tū munu bolsu gribēja dabiut, ubagova pēc tōs, Svātū Francisku pīsaukdami. Es jau biutu otdevs, bet par laimi pīnōca Broņa i īdeva eistus latus. Soka: citi sūla – a es dūdu! Lobōk zeile rūkā, nakō mednis kūkā. Svātdīna vīna olga izķēzeita! Es jau da muiža golam biušu pateiceigs, ka nu sūleišonas blēžim poglōbe!”

Jūsu godība, vai jūtat sevī nepieciešamību tautas vārdā nosodīt cilvēku, kas, trīs reizes piekrāpts ceturto reizi blēžiem nav ļāvis? Kurš nav ne zadzis, ne privatizējis, nav ne korumpējies, ne ņēmis kukuļus, nav izsaimniekojis G 24 kreditus, par ko mēs tagad vēl visi maksājam un maksāsim, nav ne dibinājis ofšorus, ne pazaudējis Latvenego trīs miljonus? Tas lops... Es atvainojos, tas orangutāns... Jūsu godība, protams, es atvainojos, ja jūs uzstāsi, bet atļaujiet aizrādīt, ka orangutāni dzīvo vienīgi Sumatras salas mežos un ir sevišķi dārga pērtiķu suga, tā ka prokuroram diez vai maz ir iemesls apvainoties...

Jūsu godība, lūdzu apklusiniet viņu, saudzējiet manas bungādiņas, viņš kliedz man tieši ausī, ka solīšana pirms vēlēšanām un solījumu nepildīšana

pēc vēlēšanām ir pasaulē plaši sastopama demokrātiju prakse un, tāpēc, lai es vispār turot muti ciet, ja man cita nekā neesot, ko sacīt.

Nē, man ir gan, ko teikt! Tas orangutāns zina vēl labāk par mani, ka politiku tikai servē ar ideālisma rozā eņģelišiem un ziedu vijām, bet patiesībā tā no augšas līdz apakšai ir dzelzainu sāpju paņēmienu kopums naudas taisīšanai... Jo vairāk kādai partijai iemet cepurē, jo ienesīgākus amatus pēc tam dabū. Sekojiet partijai paziņojumiem un ziedojumu tabelēm presē!

Augsti godātā tiesa, piesēdētāju kungi, žēlīgais Dievs, brīvā, daudz cietuši latviešu tauta... Atļaujiet celt jums priekšā programmātisku deklarāciju, ar kuru mani aizstāvamie vērsas pie visas pasaules mieru mīlošajām nācijām.

Godīgas vēlēšanas – labklājības pamats!

Vēlēšanām jāklūst par visas tautas lietu, no tām katram jāgūst reāls labums. Turpmāk baltis tikai par samaksu skaidrā naudā vai ar pārskaitījumu! Vairumā lētāk! Vēlēsim, domājot valstiski, un Latvija vairs nebūs visnabadzīgākā valsts Eiropas Savienībā!

Nekādu voluntārismu! Balsu cenas regulē brīvais tirgus!

Ienākumi paliek balss īpašniekam! Amatus pārdod pēc Ministru kabineta izstrādātiem un apstiprinātiem cenrāžiem! Nodokļu atskaitījumus kontrolē VID (valsts ieņēmumu dienests) un EP(ekonomiskā policija)! Tas pozitīvi atsauksies uz budžeta iestādēs nodarbināto algām un viņu pirktspēju, jo, degvielas cenām ceļoties, arī amatnieki kļūs dārgāki!

Jūsu godība! Prokurors un piesēdētāju kungi, tikko noģība... Kā maniem aizstāvajiem šis žests jāsaprot? Kāds tam iemesls? Vai tad kāds kaut ko vēl nav zinājis?

C.Berks

MARTIŅAS TRAKIE PIEDZĪVOJUMI JEB ĪSA PAMĀCĪBA RĪGASBRAUKŠANĀ

Dzīve ir pārsteigumu pilna, mēdza teikt mana vecmāmiņa. Taisnība, balta taisnība. Pārsteigumi rodas uz līdzenas vietas, tā teikt, pilnīgi no nekā. Kādā jaukā dienā iezvanījās telefons. Izdzirdu sen nedzirdēto Martiņas balsi. Vecā draudzene pēc mūsu mīlotās Alma Mater sekmīgas beigšanas savas dienas vadīja klusā un mierīgā Vidzemes mazpilsētā, strādāja par skolotāju pilsētiņas vienīgajā pamatskolā, kopa mazdārziņu, turēja trīs kaķus un bija aktīva vietējās dzīvnieku aizsardzības organizācijas biedre. Un – starp citu – itin nemaz nepārdzīvoja savu iesīkstējušas vecmeitas statusu. Laiku pa laikam apmainījāmies laugada un dzimšanas dienas apsveikumiem, bet satikušās nebijām – kur tie gadi!... Kā nekā, Rīgu no mazpilsētiņas šķīra turpat 300 km. Ak, ne jau par to būs stāsts...

– Cecīlij, mīļā sirds! Beidzot es to izdarīju! Vai maz vari iedomāties! Man ir mašina! Otrais golfs! Ar gāzes iekārtu! Dabūju patēriņa kredītu! Liku tiesības! Esmu tik laimīga! Viss! Beidzam plāpāt, rīt ir sestdiena un es braucu pie tevis ciemos! Atcerēsimies senos studiju gadus un koju neprātības! Nu tad gaidi!

Mēģināju vārgā balsī iebilst, ka varbūt vajadzētu aizsūtīt viņai pretim līdz Rīgas robežai manu laulāto draugu Jančuku, lai parāda ceļu, bet Martiņa nebija atrunājama.

– Tu nesatraucies! Instruktors teica, ka es baigi labi braucot, tiešām! Jau divreiz esmu braukusi uz Valmieru! Es taču Rīgu atceros! Kas nu tur ko līdz taviem Pļavniekiem neaizrullēt! Ak, kā mēs naktī pēc ballēm gājām pāri Deglava tiltam... Ja kas, es tev zvanišu!

Manu sirdi sagrāba trauksmainas

priekšnojautas. Senie studiju gadi... Nu labi.

Sestdienas rītā apbruņojos ar mobilo telefonu, Rīgas karti un sāku gaidīt.

Nepavisam nebija ilgi jāgaida. Martiņas balss bija smaga izmisuma pilna.

– Čau! Cecīlij, nu ir baigās ziepes! Es uztaisīju avāriju!

Sajutu seltas tirpas pār muguru. Rokas kļuva aukstas... Es to jau zināju, pat jutu!

– Ak! Vai esi ievainota? Vai... vai kāds ir beigts?

– Ak nē, tas ir jā... Ak die, tas ir tik šausmīgi, tik... – šķita, ka draudzene tūlīt izplūdīs asarās.

– Viss, saulīt, turies, mēs braucam! Jau nākam! Bet kur...kur tu atrodieš?

Drudzaini pētu karti, mēģinot iztēloties Martiņas maršrutu. Loģiski būtu, ja viņa brauktu pa Brīvību, tad nogriezusies uz Ropažu ielas, pie Čiekurkalna tirgus pagriezusies un tad braukusi garām Teikam...

– Es... es nezinu!

– Tas ir kā – nezini? Uz kuras ielas?

– Nu, te ir tāda liela iela, divas milzīgas ielas, divjoslu, un pa vidu ir viena liela zila māja... es tik sen te neesmu bijusi... ielu nosaukumus nekur nevar redzēt... biju kartē apskatījusies, ka jānogriežas uz Saharova ielu, bet dabā te neko nevar saprast... es laikam pašāvu garām tam istajam krustojumam... tad kaut kā griezos atpakaļ un pati vairs nesapratu, kur braucu...

– Liela zila māja? Tāda gaiši zila, ja? Un vai tur, otrā pusē, nav zemāka pelēka māja – un trešajā pusē kā angārs – tas tad varētu būt tas krustojums pie Mēbeļu nama?

– Jā, laikam tas pats... Bet kā tās ielas sauc?

– Viss skaidrs, sapratu, mēs jau braucam pretī!

Nezinu arī es, kā tās ielas sauc. Taču brauc garām lielajai zilajai mājai katru dienu. Vienkārt zinu, kur jāpagriežas, lai nokļūtu darbā Pārdaugavā, bet nekad neesmu aizdomājusies līdz ielu nosaukumiem...

Pēc desmit minūtēm esam sasnieguši nelaimīgu vietu. Gaidītās asiņainās katastrofas vietā skatām paveras samērā miermīlīga aina – Martiņa golfam noskrāpēts sāns, otrai mašīnai – paveca Opel Asconai – izsists luksturis un iebuktē bamperis. Nekā traka. Opelists, jau samierinājies ar notikušo, pat mierina raudošo Martiņu un ar mieru saņem tūlītēju naudas kompensāciju. Opelā mūžs jau tāpat tuvojoties norietam. L. meitene neraudot tik dikti... Vienkārti maršrutā nabaga draudzene, izmisīgi cenšoties saskatīt ielu nosaukumus, nebija ievērojusi blakus braucošo opeli, gribējusi mainīt joslu un...

Pēc stundas esam mājās, dzeram kafiju un atceramies senos studiju gadus...

Bet nesen saņēmu jaunu meilu no Martiņa. Golfa saskrāpētie sāni nupat esot svaigi nokrāsoti un viņa atkal taisoties ciemos uz Rīgu. Bet nē, gan būšot attiecīgi sagatavojusies. Līdzīgs nēms kaimiņu – pensionētu kuģa stūrmani, kam esatālskatis. Tas tad nu ar tālskati saskatīšot visu ielu nosaukumus, vienlaicīgi pratīšot orientēties kartē un komandēšot Martiņu, uz kuru pusi stūrēt jāgriež. Lai mēs ar Jančuku gatavojoties...

Cecīlija Kukaini

– Pats neko nesaprotat! Zīme taču ir tukša!

D.Breikšs

**Ja virietis atver automašīnas durvis
savai sievai, tad jauna ir vai nu sieva
vai mašina.**

Kam gan nepatīk apcelot Latviju, nodomāja zirgādiņš un iesēdās zirga vilktos ratos. Vasara bija padevusies labum labā, un ceļošanas prieks iedzīvēja gan ar maciņa iespējām, gan ar brīvā laika limitu, gan ar saules spozmi pie debesu juma. Zirga vilkme tika izvēlēta tālab, ka šis transporta līdzeklis sanāca lētāk: tas ēda tikai ceļmalas zāli, bet mums arī auzas, pretēji automašīnai, kas pat ar benzīnu izēda pilnīgi visu maciņa saturu.

Diemžēl ceļošanas prieku pašā saknē piebeidza zirgādiņa meži, kas bija saauguši ceļmalās Cēsu, Jūrmalas, Gulbenes un vairākos citos rajonos. Zirgādiņš tā vien grieza vaigu prom no latvāņu mežņiem izgarojumiem. Arī braucējam svila kļūda, vaigi un acis, tāpēc no priecīgās skatīšanās kļuva par smukuma nekā nesanāca. Kas zirgādiņam atlika? Iedziļināties vēstures annālēs un mēģināt saprast, ko un kā darīt ar latvāņiem.

Izrādījās, ka tā saucamo *Sosnovska latvāņu mežu* iedzīvēja Latvijā 1948. gadā un sāka aktīvi kultivēt zirgādiņa, ka tas kļuvis par govju vidū tikpat iecienītu kā, piemēram, kukurūza. Taču govīs zirgādiņš nespēj iedzīvoties, un tas, domājoties par tādu neuzmanību, sāka intensīvi iedzīvoties. To pašu darīja arī ievestie Sibīrijas zirgādiņi, kuri, pēc dažu speciālistu domām, sāka paņēmuši līdz ar encefalītu inficētās ērces. Zirgādiņa sanāca tīri laba, un latvāņi tautā iedzīvēja kristīja par lauksaimniecības jenotsuni.

Šodien kodīgi griezīgais un indīgais latvānis zirgādiņā aizņem aptuveni 12 000 hektāru, un, ja

neviens neko nedarīs, tad pēc pieciem gadiem šie skaistie, bet briesmīgie augi būs pārņēmuši jau kādus 30 000 hektāru lauksaimniecībā vai sadzīvē izmantojamās zemes, turklāt tie būs saauguši arī tādos zemes plešos, kuriem grūti piekļūt. Un zirgādiņš vairs nevarēs tik vienkārši vairs pārvietoties no viena pagasta uz citu.

Bet mūsu valdības vīri, kuru uzdevums ir veicināt, paaugstināt, uzlabot utt.? Cīnās, vareni cīnās! Vides ministrija ar ministru Raimonu Vējonī priekšgalā pat organizēja diskusiju par to, kā cīnīties ar riebīgajiem latvāņiem! Ja zirgādiņa atmiņa viņu nevēla, šāda diskusija tika rīkota jau 2001. gadā! Un diskusijas dalībnieki uzzināja, ka latvāņi aug ceļmalās, pamestās pļavās, vienvārdsakot tur, kur tos nekā netraucē. Satiksmes ministrija, kuras pārziņā ir ceļmalas, atkratījās no latvāņu problēmas: cik paredzēts, tik arī esot apļāvuši ceļiem pieguļošās teritorijas. Tā sacīt, normatīvie akti izpildīti. Kas aug tālāk no ceļiem vai tajās ceļmalās, kuras nav izpļautas – tās nu ir zemes īpašnieku un pašu ļaunprātīgo latvāņu problēma! Zemkopības ministrijai piešķirtā nauda arī ir izčibējusi latvāņos, bet... Bet pēdējie vairojas, divkārtšojas un trīskāršojas, un ierēdņi var tikai plātīt rokas līdz nākamajai *apaļā galda* diskusijai.

„Bet kas tad beigu beigās vajadzīgs, lai piebeigtu tos latvāņus?” zirgādiņš skaļi noteica. „Nauda un darbs,” pagriezis galvu atpakaļ, uz ratu pusi, mierīgi nobubināja zirgs, „un koordinēta rīcība, lai latvāņu iznīcināšanu veiktu vienā gadā un vienlaikus. Par detaļām vienosimies.”

Par laimi, zirgādiņš saprata, ka tās ir tikai zirga domas. Neviens sevi cenošs ierēdnis tā nedomā un nekad nedomās. Punkts! Ierēdnis gaidīs Eiropas naudu, lai sasauktu jaunu diskusiju, kurā lems, kad uzsākt diskusiju par diskusiju, kurā diskutēs, ko darīt ar latvāņiem. Jo tikai zirgs ir gatavs strādāt, neprasot to no ierēdņa! Ierēdnim nemaksā par darbu, ierēdnim maksā par sēdēšanu

sapulcēs. Tāpēc – varbūt, ka nemaz nav tik peļami, ja mēs lēnām pārvēršamies par Latvāņu Republiku? Varbūt ierēdņi beigās *sasēdēs* tik daudz Eiropas naudas, ka pietiks ne tikai diskusijām par latvāņu iznīcināšanu, bet arī nākošajai diskusijai par vjetnamiešu vai korejiešu noalgošanu latvāņu iznīcināšanai? Un kaut kad, tālā nākotnē, arī pašai iznīcināšanai?!

Bet tikmēr – lai aug! Uz veselību visai ierēdniecībai! Un neklausieties uz dumju zirgu domām!

Jūsu Monika Miltupele

Latvijas valsts meži
NEMĒSLO MEŽĀ!
PAR CŪKU PĀRVĒRTĪSIES!

- Un cukurs arī pacēlies asinis...

J.Kārkliņš

Oktoobra numurs, kā ierasts, sākas ar meža kalendāru un atgādinājumu par dārzkopja steidzamākajiem mēneša darbiem.

Ar rakstu par augļu koku piemērotākajām šķirnēm un klimatiskajos apstākļos debitē Velta Veronika Striņa, kura arī turpmāk solījusi čakli rakstīt mūsu mālam.

Pasā fotoreportāžā atspoguļota kluba *Tomāts* mātu audzētāju ikgadējā darba skate Dabas muzejā - kā vienmēr, daudzveidīga un rosinoša. Atstāstam par to, kā iekopt dārziņā savu brūklenāju. Dabas muzeja sēņu speciālisti atbild uz 12 populāriem apmeklētāju uzdotajiem jautājumiem.

Mūsu pastāvīgais autors Andris Mētra, kurš tagad ir kļuvis par ārštata korespondentu, atsūtījis no Krievijas interesantu, ilustrētu materiālu - *Kartupeļu ieraksti*.

Ārliju audzētāja Rita Zajā stāsta, kā šo augu gumus gatavot ziemai.

Lasiet, izmantojiet un gaidiet *Mazdārziņu* arī turpmāk! Tiekamies novembrī!

Latvijas Radio savā 80 gadu jubilejā meklē populārākās ētera balsis. Jums noteikti ir savas iemīlotākās „balsis” Latvijas Radio programmās pasakiet tās arī mums!

Populārākās balsis tiks paziņotas 28.oktobra vakarā tiešraidē no radio bailes. Sekojiet līdzi!

**Katrā ailītē ierakstiet šīs programmas
1 labāko balsi!**

Anketas sūtiet uz Latvijas Radio Doma laukumā 8, Rīga LV-1505 ar norādi TAVA LATVIJAS RADIO BALSS

Anketas jāiesūta līdz š.g. 20.oktobrim (pasta zīmogs)

Vārds, uzvārds

Adrese

Telefons

**Floristikas materiāli
sausie ziedi, mākslīgi
un citas skaistas lietas
ar piegādi visā Latvijā**

Rīgā, Vestienas ielā 6

Tālr. 9478922

e-pasts: pukjuserviss@inbox.lv

Rīgas Kongresu namā varat veidot savus

nopietnos izklaidējošos satraucošos ikgadējos lieliskos aizraujošos satriecošos izglītojošos regulāros reprezentatīvos jautros krāsainos azartiskos neaizmirstamos vasarīgos zinātniskos publiskos progresējošos stilīgos abeunt studia in mores mīļos ātros pavasarīgos izsmalcinātos krāsainos pamācošos saturīgos neatkārtojamajos stabilos ikdienas zīmīgos apburošos sarežģītos saturīgos empīriskos centralizētos starptautiskos daudzsološos pārdomātos gaišos romantiskos daudznacionālos pārsteidzošos nozīmīgos tautiskos modernos skandalozos izmeklētos rudenīgos tradicionālos satīriskos masu greznos saulainos stīvos sabiedriskos atraktīvos radošos vietējos mobilos vēsturiskos politiskos kulturālos visaptverošos slepenos demokrātiskos nebijušos novatoriskos unikālos saviļņojošos nenožīmīgos emocionālos draiskos seksīgos reliģiskos vērtīgos experimentia est optima rerum magistra ekskluzīvos pārgalvīgos drosmīgos privātos sezonālos svētīgos burvīgos ugunīgos literāros klasiskos internacionālos šauros simboliskos smieklīgos izzinošos konkrētos vienkāršos tehnoloģiskos apmeklētos grandiozos saprātīgos komiskos akadēmiskos muzikālos apcerīgos jaukos smalkos izaicinošos populāros skandalozos ekstravagantos apmaksātos

pasākumus,

jo Rīgas Kongresu nams ir vieta un laiks, kur tikties,

un iā lūs iau zināt kur mēs esam

G.Šļūka

- Ko tās sievas var visu nakti grabēt!

N.Nagaine

Ar gadiem zobu pastas kļūst arvien labākas, bet zobi sliktāki.
Ir cilvēki, ar kuriem gribas dalīties visā, kas viņiem pieder.
Sicīlijā nav Jehovas liecinieku. Sicīlijā vispār nemīl lieciniekus.
No visiem modes kliegzieniem pats pēdējais ir baltās čības.

M.Stumbris

Kauliņu spēle

N.Nagaine

G.Šļūka

Pie augstceltnes salasījies pūlis un skatās uz jumta karnīzi, kur stāv cilvēks, gatavodamies lēkt lejā. Pēkšņi kādai kundzītei no pūļa vidus neiztur nervi, un viņa kliegz:

- Nu, lēc taču, parazīt, citādi nokavēšu darbu!

Paziņojums Parīzes lidostā:

- Visiem reisa „Redzēt Parīzi un mirt” pasažieriem, kuri atgriežas mājup, lūdzu sapulcēties pie bagāžas nodaļas aizmugurējās sienas!

Kāpēc divdesmitajā gadsimtā, salīdzinot ar deviņpadsmito, mēs palielinājies cilvēka dzīves ilgums?

Lai varētu apmaksāt visu, kas pirīts uz kredīta!

Pēterburga. Nakts. Briest bruņots konflikts. Bandas šefs vaicā vienam no saviem labākajiem killeriem:

- Kāpēc atnāci bez pistoles?

- Nu, vakar maķeni iekāju, šodien rokas trīc. No pistoles tāpat nekādas jēgas...

- Ņem automātu un neslinko!

SARGIES - AUTO!

Jeb benzīna krīzes dienasgrāmata, Jančuka Kukaiņa pašrocīgi sarakstīta.

1. nedēļa. Visas šīs runas par benzīna cenām. Riebjas klausīties. Kapeiku pisēji nelaimīgi. Nekad, nekad viņi nesapratīs to spēku, daili un skaistumu, kas mīt zem BMW M5 haubes! To sajūtu, kad paātrinājums iespiež sēdekli un tu izraujies visiem pa priekšu! To zemo, tirpinošo skaņu, kas nāk no ūberkūlā zirnekļveida izpūtēja!
2. nedēļa. Cecīlija te sāka kaut ko pīkstēt, ka mēs abi no rītiem varētu braukt uz darbu ar viņas mazdeli. Ka viņa mani izlaidīšot pie mana darba un pati braukšot tālāk uz savu Pārdaugavu. Tipisks pirmsmenstruāciju sindroms – raudulība un depresija. Esmu jau apradis. Tas tik būtu joks, ja vēlī darbā redzētu mani izkāpjām no šitā grabošā šķībaču samokata!
3. nedēļa. Cecīlija nolika mazdu garāžā un varonīgi braukā ar trolejbusu. Tā kā rezultātā esmu mājās krietnas trijas stundas pirms viņas, nācās apgūt šādas tādas kulinārijas prasmes un sagaidīt šo ar siltām vakariņām. Sak, jānovērtē šī izmisuma spiestā rīcība. Sākumā gāja smagi, pirmajā reizē Cecīlija manu sūri grūti meistaroto olu kulteni vienkārši nolaida podā. Bet tas nekas, es jūtu, ka progress tomēr ir!
4. nedēļa. Varbūt labāk tomēr ir no rītiem aizvest sievu uz darbu un vakaros savākt nekā visas tās mocības ar kulināriju? Jā, bet baigais gabals kulties uz to Pārdaugavu... un pēdējā laikā neviens vairs negrib sacensties pie luksoforiem...

5. nedēļa. Šausmīgais ir noticis – mans burvīgais, dievīgais melnais M5 atdusas garāžā, bet es braucu ar mazdeli! Šito sīkpirdienu, šauro, neērto grabažu! Morāli jūtos kā nelietis... pat tad, kad krāpu Cecīliju ar Anniņu un Martiņu reizē, nejutos tik šausmīgi. Pat tad, kad Cecīlija man atriebās un krāpa mani ar Pēterīti, tas nebija tik šausmīgi, kā atstāt draugu garāžā un braukt ar šito... Cecīlija turpina braukt ar trolejbusu. Ko domā vēlī darbā, varu tikai minēt, mēs visi vienkārši izvairāmies no sarunām par auto... Vīri neraud!
6. nedēļa. Vīri neraud, tas ir fakts. Iestājos rindā pie darbnīcām, kas uzstāda gāzes iekārtas. Divus kvartālus priekšā ieraugot sarkano gaismu, nospiež sajūgu un ļauju, lai nabaga mašīna ripo pēc inerces. Neturu mašīnā nekādus liekus priekšmetus, kā, piemēram, aptieciņu, Izņemu rezerves riteni, lai mašīna būtu vieglāka un tādējādi būtu mazāks degvielas patēriņš. Zupu leju pa pāris litriem un braucu ar nemītīgi degošu benzīna lampiņu – arī pilna bāka būtu tikai traucējošs faktors. Uzsāku pie zaļā kā tāds pensionārs ar žiguli un uzmanu, lai tahometra bultiņa neuzlēktu virs 3K. Bet es nepadošos! No pasaran! Mēs vēl pabraukāsim! Arī mazda tomēr ir auto, un jāsaka, ne tik slikts.
7. nedēļa. Cecīlija, trolejbusā braucot, saaukstējās un saslima. Plaušu karsonis esot, ar komplikācijām. Dakteris pajautāja, vai slimniecei gadījumā neesot tā, nu kā viņu... anoreksija vai

„SVEIKS KAIMIŅ! KO TA NO PAŠA RĪTA PILLĀ ?”
„PRCĒJU VAI TAS SPIRTS DERĒS MANAM AUTO !”

M.Stumbris

- bulīmija. Vai anolīmija, velns viņ zin. Nu jā, esam jau mazliet novāvējuši...
8. nedēļa. Uzsiitu gaisā mazdu Rumbulas placi pa 1000 eirikiem. Gāzes iekārtu tā ij neuzliku, dikti gara tā rinda pēc viņām. Grūti jau bija pārdot tik lielu un jaudīgu motoru – kā nekā, 1,6 litri, 16 vārstu inžektors... toties nu būs nauda zālēm, varbūt līdz mēneša beigām izvilksim...
 9. nedēļa. Nav jau tik traki braukt sabiedriskajā transportā... divās stundās ar pārsēšanos, var nokļūt līdz darbam. Kaifs, kad pēc intensīva krosiņa izdodas noķert troļļuku... Tikai jāuzpasē naudasmaks un telefons un jāaiztur elpa, kad garām spiežas kāds īpaši labi smaržojošs laikabiedrs, tikai jāaizver acis un iztēlē jāsaka kaut kas saulains un gaišs...

Cecīlija Kukair

No 2015. gada laikraksta: «Ukraina eiro kurss attiecībā pret Krievijas juā paliek nemainīgs.»

Bez vārdiem

N.Nagaine

Humora žurnālā Dadzis katrs līdzstrādnieks bija atbildīgs par kādu nozari – rūpniecību, lauksaimniecību, tirdzniecību un tā tālāk. Dzejnieks Harijs Heislers vadīja vēstulu daļu un nedēļām atbildēja par dzeju, sūdzībām un darbu ar trakajiem. Par pēdējiem diezgan pamatoti uzskatīja arī sūdzības. Pārāk daudz viņu nebija, tomēr katru nedēļu pa kādam uzradās. Tagad es gribu viņu izķēzīt pa avizēm! par savu mušelnieku teica čigāns, piecirdams kāju. Kāda ukraiņiete, kas latviski neprata ne vārda un tāpēc Dadzi nevarēja būt lasījusi, apsēdās krēslā un mēģināja bada streiku, bet parasti mūs tikai vajāja ar agresīvu vervelēšanu un draudiem sūdzēties līdz pašai Maskavai. Laikrakstu un žurnālu redakcijas vienmēr ir apsēduši trakie, un laikam tā būs arī turpmāk, taču man šķiet, ka Dadzis bija apsēsts visvairāk. Tāpēc, ka ērti sasniedzams. Mūsu redakcija atradās pa diagonāli pretī bulvertornim, tagadējās Izglītības un zinātnes ministrijas nama 2. stāvā.

Dzejnieks Heislers darbu ar trakajiem bija nostādījis augstā līmenī – lielākoties mēs viņus neredzējām vai arī redzējām uz pavisam īsu mirkli. Kas tas bija par veci ar patafoni un plātēm padusē? Uz kolēģu jautājumu Harijs atbaidīja: Viņš ir pārliecināts, ka dzied tikpat labi kā Šalaps.

Vecis pie Heislera ieradās regulāri. Vispirms ar uzleļotu kurbuliti uzgriezta līdzatnestā patafona trinkšķošo atspēri un nospēlēja Šalapina plati, pēc tam Šalapina āriju rāva vaļā pats. Ar īstenu darba cilvēka dedzīgumu, atrodoties naidīgo mušelnieku ielenkumā, vīrs pieprasīja organizēt koncertu perā viņa solokonzertu.

Es viņu aizsūtīju uz Kultūras pārvaldi pie Bastina, Harijs lielīgi sarāva uz augšu bikses un apsēdās spēlēt šahu.

Taču vecis ar skaņuplatēm izrādījās ciets rieksts. Pēc dažām dienām viņš pie Harija atgriezās ar sūdzību par Kultūras pārvaldi – tur sēžot cietpauri un idioti. Viņam, solistam, ieteikuši dziedāt konsertnāru kori! Kur tas dzirdēts, kur tas redzēts?! Vīrs ar savu uzstājību gan esot piespiedis izveidot komisiju, un tā viņa dziedāšanu noklausījies, taču nav bijusi pietiekami kompetenta, jo mušelnieku slēdzienu vairījusies dot. Nu gan vecis Heislera kabinetā, plates griezdams un laustīdamies, nosēdēs stundām, mēs domājam, taču maldījamies. Viņš veikli tinās projām jau pēc pāris minūtēm.

Tāpēc, ka man ir izstrādāta sistēma. – Harijs atbaidīja. – Es viņam piekritu, ka tā ir vēl nepiedzīvota nelikumība. Dodieties uz Rīgas tiesības prokuratūru, es viņam sacīju, un prasiet šo prokurora palīga, pirmās klases jurista Iljas Fridmana. Viņš tieši šādas lietas meklē! Ejiet tūlīt, mums prokuratūrā drīz sāksies pusdienlaiks.

Prokurors Ilja Fridmanis bija Dadža ārštata darbinieks, kurš feļetonus parakstīja kā Miermilis Steiga. Pēc vēlāk tā parakstīja arī savus kriminālromānus. Tāpēc uz Hariju neļauņojās, jo arī pašam bija izstrādāta sistēma. Viņš sūtīja tālāk uz Milicijas pārvaldi vai lika noskraidīties pa dažādām iestādēm, gādājot izziņas un slēdzienus.

Es melotu, ja apgalvotu, ka trakie mums

- Mums jāpārtiek tikai no pārmetumiem...

N. Nagaine

traucēja strādāt. Šitie mums traucēja atpūsties. Jo, izņemot māksliniekus Rusmani un Mežavilku, redakcijā neviens nekad nav strādājis. Ja nu mazliet pašā pēdējā brīdī pirms materiālu nešanas uz tipogrāfiju.

Dadzi nemaz nebija iespējams strādāt. Tur varēja tikai spēlēt šahu. To katru mīļu brīdi arī darijām. Pārsvārā rīkojām ātrspēles turnīrus. Ar zaudētāja izkrišanu. Šaham upurējām četras no piecām redakcijas istabām. Mākslinieki savā ieslēdzās, jo paši šahu spēlēt nemācēja, bet citus spēlētājus atsacījās iekšā laist.

Līmenis bija augsts, ar pirmo sporta klasi tur bāzties nebija prātīgi, jo pats Heislers un Zigis Trenko bija meistarkandidāti. Uzspēlēt nāca arī meistars Klovāns kopā ar citiem meistariem un lielmeistaru Ģipsli – (Šaha žurnāla redakcija atradās turpat ap stūri).

Kur tāda ranga veci liekas ar pierēm kopā, tur nav pieļaujama nekāda pļurkstēšana, tur diena jānostāv, skatoties ar vaļēju muti un plati ieplestām acīm.

Tā nu reiz jaukā pavasara dienā, aizmirsuši par to, ka Harijs paņēmis atvaļinājumu un aizbraucis uz Salacu makšķerēt, mēs stāvējām mūsu istabā ap finālistu galdu un klusībā katrs pie sevis lēšām, kādi būs meistaru trīs nākošie gājieni. Pēc tiem tad varētu spriest, kā spēle ievīzīsies tālāk.

Pēkšņi pie durvīm uzstājīgi klauvēja. Mūsu gudrās domas pajuka kā spalvas pa gaisu, bet sirdī sakāpa nīgrums – atradis ar' īsto laiku, kad vāzāties apkārt!

Ienāca liela auguma, dūšīgs laucinieks.

Vīrs kā bullis, bet uz darbu neiet! Kas tad strādās un cels sociālismu, ja šitādi spēka mitriķi daudzās apkārt?!

– Man ir sūdzība, – laucinieks bikli teica.

Es stāvēju vistuvāk durvīm, tāpēc lūdzu ienācēju apsēsties pie mana rakstāmgalda. Pārējie protams, izlikās viņu neredzam un nepakustējās ne par collu.

– Par ko sūdzaties?

– Par kaimiņu...

– Lūdzu, stāstiet!

– Faktiski vajadzētu sūdzēties par kaimiņa cūku, bet viņš pats arī nav bez vainas... Tā kaimiņa runātais vepris mani cauri sienai hipnotizē!

Man ar rāvienu bija mute ciet, dūšīgā laucinieka uzskatāmais būdas lielums laupīja vēlēšanos viņa sacīto apšaubīt. Es atcerējos sambo čempionu no tramvaju depo, kurš kādam savam kolēģim bija iebļiezis ar dzelzs gabalu pa muguru, bet uzskatīja, ka tiek nepamatoti apvainots. Viņš ieradās redakcijā prasīt feļetona atsaukumu. Nevienam ar dzelzs gabalu šis neesot sitis. Viņam dzelzi nevajagot, pats bez dzelžiem kuram katram varot ielauzt ribas, izmežģīt plecā roku vai apgriezt galvu otrādi. Specsambo paņēmiens! Es dienēju desantniekos. Tas ir vienkārši, nostājieties ar seju pret mani, es jums nodemonstrēšu!

Lai savas aizdomas pamatotu, turpmāko ceturtstundu laucinieks runāja viens pats. Es uzzināju lielas lietas. Par to, kur sūdzētājs dzīvo, kad dzimis, kā vārdā nosaukts kolhozs, kurā kaimiņš

ierādīta tieši kūts tā daļa. Uzzināju, ka kaimiņš patiesībā ir lāga cilvēks, vienīgi viņa lādzigumam traucē ērtā iespēja pārvadājot zagst kolhozam piederošo leišu kombikormu, atvainojiet, leišu kombinēto lopbarību. Tāpēc jau varot atļauties to grūst ruksim iekšā pa abiem galiem. Vepris kājās nemaz vairs neceļas, guļ sūdos uz sāniem - diena vai nakts. Ja tā cauru dienu tikai jāēd un jāēd, vai lopiņam nav trakam jāklūst?! No turienes jau tā manis hipnotizēšana sākās. Es kaimiņam pasaku, bet šis naidīgs preti: ne vepris, bet tu pats esi dulls, es pie ārsta! Un te jums, biedri žurnālisti, rezultāts - es pa naktīm slikti guļu, man bieži jāmostas, no rītiem sāp galva, radusies nepārvarama tieksme teļot... Es jau biju Gulbenē, Balvos un Stāmerienā. Starp citu, ja gadās nakšņot ārpus mājas, prom no tā kaimiņa vepra, miega traucējumu nav, un galva arī nesāp!

Dūšīgajam laucīnīkam bija vēl kāda īpašība, kas runājamo stiepa garumā. Brīžiem viņš zaudēja domas pavedienu un pēc tam nespēja stāstu no pārtrauktās vietas turpināt, bija spiests visu garo penteri sākt no gala. Laikam tieši tas tik negatīvi iedarbojās uz mani kolēģiem, kas pulcējās ap šaha galdiņu. Lai gan līdz šim brīdim nav noskaidrots, kas teica liktenīgos vārdus, bet es vienalga palieku pie savām domām, - tas bija Juzefs:

- Par šīm lietām ļoti interesējas biedrs Rusmanis. Jums vajadzētu parunāt ar viņu. Biedrs priecātos... Kad jūs iziesiet gaiteni, tas būs tūlīt pa kreisi...

Dadžagalvenais mākslinieks Eduards Rusmanis toreiz bija pašos spēka gados un vismaz tikpat liela autoritāte kā žurnāla galvenais redaktors. Pats drukns, ar gludi skūtu galvu, nesmēķētājs un nedzērājs, bet vienalga talantīgs un strādīgs. Tik pozitīvs, ka galvenais redaktors viņu sūtīja mums līdzī, kad devāmies uz kādu lauku ciemu vai pilsētu tikties ar lasītājiem. Izvadišana notika, mūs iestumjot noīrētā autobusā. Galvenais redaktors atvadoties sacīja: Edžu, ja tu brauc līdzī, tad man sirds ir mierīga, tad es esmu drošs!

Nekad nebija tā, ka nekas neatgadījās. Tā nevarēja būt, taču nekad neatgadījās tik daudz, lai galvenajam redaktoram Igoram Palkovam nāktos skriet uz Preses komiteju vai partijas ceku mūsu dēļ taisnoties un kaisīt sev pelnus uz galvas.

Plecīgais laukis piecēlās un aizgāja, mēs sazimējām jaunu turnīra tabulu un bijām vismaz stundu noblicējuši, kad bez klauvēšanas durvis tika atrautas vaļā un istabā ieskrēja galvenais mākslinieks Rusmanis. Sarkana bija ne tikai viņa seja, kakls un ausis, bet arī viss plikais pakausis. Šķita, ka viņš no dūsmām tūlīt pārsprāgs:

- Kurš tas bija? Kurš viņu sūtīja pie manis?!

Tādā atmosfērā vainīgā atzišanās nebija iespējama, jo Rusmaņa tālāko rīcību neviens nespēja prognozēt. Tobrīd viņš šķita gatavs uz visu - nokaut un sacirst gabalos, saplacināt un izsmērēt gar sienām, vismaz izludināt cauri logu stikliem visus mūsu šaha galdiņus. Neskatoties uz to, ka arī galvenais redaktors bija kaislīgs šahists, cēlajai spēlei tika veltīti tik smagi un briesmīgi vārdi, un jābrīnās, ka nams zem to svara nesagruva - Izglītības un zinātnes ministrijai savu telpu šodien nebūtu, - tā nīktu teltīs Bābelītes ezera krastā. Šahs tika vainots visās žurnāla likstās un kaitēs - rakstītāju un korektora pavišībā, nosebotā

soda naudās par grafika neievērošanu. Daudz netrūka, lai tiktu pieprasīts pilnīgs šaha aizliegums ne tikai redakcijā, bet arī tuvākajā apkaimē. Par to, kā dullais lauku vecis vienmēr līdzsvaroto Edžu tik dikti bija nokaitinājis, mēs neuzzinājām, lai gan mākslinieku istabā kopā pavadītajā stundā viņi, droši vien, pārsprieda daudzus interesantus jautājumus.

Laiks dziedē pat visdziļākās brūces. Pagāja pavasaris un vasara, pienāca zelta rudens. Manā dežūras dienā atvērās durvis, ienāca trakais vecis un bikli vaicāja:

- Vai biedrs Rusmanis šodien būs? Cikos, lūdzu, būs biedrs Rusmanis? Ziniet, viss noskaidrojies! Man ir bijusi pilnīga taisnība! Kad to cūku nokāva un pārgrieza pūslī, iekšā bija galīgi zaļš urīns!

Viņš triumfēja. Man bija vēlēšanās pateikt, ka biedrs Rusmanis ir miris, bet es baidījies iekulties vēl lielākās nepatīkšanās.

DADŽA GALMA AIZKULISES

1. Sākumā bija joks

Kad 1956. gada ziemīgi bargajā februārī Maskavā pēkšņi sākās negaidīts atkusnis, Rīgā

Bez vārdiem

N. Nagaine

- Ja pie teflona nekas nepielip, kā to izdevās pielipināt pannai?

- Kad patoloģisks melis nosauc sevi par patoloģisku meli, vai viņam var ticēt?

- Vai ķīniešiem ir necenzēti hieroglifi?

notikumam tikšot izdots latviešu humora satiras žurnāls ar kodētu nosaukumu DADŽIS.

Pēc universitātes beigšanas strādāju Liepā, kur vietējā laikrakstā veidoju satirisko pielikumu VENTILATORS. Biju nodrukājis pāris desmit feļetonu, par ko daži apvainojušies darbos solījās mani iekautīt, tāpēc uzrakstīju, ka es pilnīgi nobriedis feļetonists un piemērots darbam jaunajā žurnālā. Kur īsti iet un pie kā griezt, nezināju. Jaunā ziņa tinās biezā miglā. Par laimi viens no paziņām žurnālistiem ieteica aiziet tieši uz cekas (nejaukt ar čeku) preses nodaļu. Tā izdarīju. Salīmēju no avīzēm izgrieztos feļetonus uz lapiņām, saliku mapītē un nesu savus "kopierakstus" uz augstās varas māju.

Vai nu vairums žurnālistu neko nebaidzīdējuši par topošo izdevumu, vai arī uzskatīja šo ziņu par jautru baumu, bet tā nu gadījās. 1956. gada decembrī es iekļāvos jaunā žurnāla darbinieku pulkā.

DADŽA redakcijas šūpulis atradās Rakstnieku savienības ēkas 2. stāvā, palielā istabā. Runājot ka tur esot atradies Benjamiņu ģimenes ķēle. Turpmāk šī telpa kļuva par pigoriņu virtuvi.

J. Jaunzen

(Turpinājums sekos.)

MĀKSLINIEKI SMEJAS PAR SEVI

- Es tev teicu: spied grīdā!
Būtu paguvuši izbukt cauri!

D. Breikšs

I. Melgailis

A. Liepiņš

REPERU
PELDBIKSES

G. Šlūka

J. Bulikina

Bez vārdiem

J. Bulikina

Dārgie DADŽA lasītāji un lasītājas!

Ja esat žurnālā ticis līdz šai vietai, tad ir istais brīdis Jūs informēt, ka DADZIS ne tikai publicēs savu pastāvīgo autoru – profesionālu žurnālistu un karikatūristu- darbus un pārbaudīs jūsu iesniegumus un sūdzības, bet ar lielāko prieku smiesies kopā ar jums par JŪSU humoreskām, asprātīgajiem zīmējumiem vai to idejām un fotogrāfijām! Droši sūtiet mums savos garabērnus! Labākos no tiem ievietosim žurnāla slejās un pat prēmēsim! Nebaidieties – meistari no debesīm nekrit! Arī jūsu iemīļotie autori un mākslinieki – tādi kā Andrejs Skailis, Žanis Ezītis, Andris Kolbergs, Ēriks Ošs, Imants Melgailis, Dainis Breikšs un pārējie - reiz ar trīcošu sirdi stāvēja redakcijas durvju priekšā. Drošu dūšu, asu spalvu un vērīgu skatu, un, kas zina, kuri no jums reiz teiks : mēs, DADZIEŠI... Un neuztraucieties par saviem gadiem, ka to ir par maz vai par daudz – katrs no mums (un jums!) ir tik vecs, cik vecs jūtas pats! Tātad – uz priekšu, un DADŽA pats gaida jūsu darbus!

Ar mīlestību - JŪSU DADZIS

K. Seržāne

– Neliēši! Mūsu vara katlu nozauguši!

D. Breikšs

Janka grib ar Mildu tikties,
Tai pa istam iepatikties.
Tādēļ sakratījis maku,
Nopērk Fantu – visu paku.

Viņš kā reklāmā tai sacīs,
- Iedzer Fantu, skaties acīs.
Burbuļus, kad dzirdēt spēsi,
Mani cieši iemilēsi.

Garām kājām soļus sperdams,
Janka atnāk Fantu dzerdams.
Un, lai randiņš labāk vestos,
Izdzer traukus Mildai nestos.

Kas tad tas – kaut tevi jupis,
Janka uzpūties kā krupis,
Nav vairs laika sevi rāt,
- Tur jau smukā Milda nāk!

Maigi acīs veras abi,
Pēkšņi Janka jūt – nav labi.
Pārspējot pat jūtas kārās,
Kaut kas kuņģī kurkst un vārās.

Atraugas sev ceļu laužot,
Izkrien Jankas godu graužot.
Burbuļiem ar to nav gana,
Sāk tie nākt, no otra gala.

Pārāk liela bij „bambuča”,
Pliķis skaļš, un nevis buča.
Milda prom, un vaigs kā blūķis,
- Tas nu gan ir nejauks skuķis.

Jankam garīgais uz nulli,
Īgni skatās reklāmruļļi.
Tagad viņš no Fantas āzēts,
Nedzer vairs neko, kas gāzēts.

Ināra Steinberga

**Jauni esam tikai vienreiz. Pēc tam
mulķību veikšanai jāmeklē cits
attaisnojums.**

**Brīvība – tas nav tad, kad varat darīt
ko vēlaties, bet gan tad, kad citi dara
ko jūs vēlaties.**

Es dikti atvainojos – te pārgudri cilvēki gvelž: māksla, māksla... Ak, tāds kinofestivāls un šitāds rēnsāls...

Tu negvelz par arsenāliem, labāk paskaties mutai acīs! Šmauc, mīļie, šmauc tautu kā klēpja mīšus! Visi tie teātri, visi ķīniši, visi arsenāli – viens vienīgs, es atvainojos, krāpnieku midzenis!

Vakarā nosēdies pie televizora, noskaties, kā viens bandīts otru no kātiem nolaiž. Kā labais policists sliktu un dikti korumpēto mafiozi ar trim vieniem krūtīs pie citiem mafioziem aizraida... Nu un?

Kārtējā arsenālā šitais kārtējais nozūmētais mafiozis, piedodiet par atklātību, kāpj uz skatuves, smaida pa visu mafiozo ģīmi. Mūsu saistumčiepiņas šim puķes pasniedz un nelaikīti visiem četriem vaigiem – gluži kā dzīvu – kūpsta!

Galu galā, ja es eju uz veikalu, kaut vai pat uz tuvējo marketu, tad par savu naudiņu ņemu pretī kaut visas tautas apgrābstītu, kaut ar beigušos derīguma termiņu, bet tomēr precī. Ja es ieslēdzu televizoru, maksāju ar elektrību, par kolektīvo antenu un nezin ar ko vēl ne, es arī gribu, lai man pretī dod realitativu, istu, piedodiet, simtprocentīgu nelaikī!

Bet kur viņš ir?! Darbība tā kā būtu, bet zultāts? Ni un ni!

Ja mans kaimiņš guļ kapsētā, viņš tur gulēja kar, guļ šodien, un, piedodiet par atklātību, mēs arī rīt un nelidīs uz skatuves bučoties ar saistumčiepiņām. Bet, ja nozūmēti nelaikī, pat no Amerikas vai Āfrikas), es nemaz nerunāju par Latviju, brauc uz Rīgu un izliekas ar dzīviem, tā jau ir nekaunība augstākajā menī!...

Man saka: tā, piedodiet par atklātību, esot māksla. Ar lielo burtu. Klasiskā līmenī... tais te... Saljēri, komponists. Gandrīz, es vainojos, Raimonds Pauls, tikai ne deputāts, kaut arī komponists... Protams, salīdzinot ar mūlu, tāds paknapāks... Toties uz indēšanu i uzburs. Indi kausā un zūmē Mocartu, es vainojos, arī komponists, gandrīz Raimonds Pauls. tikai ne deputāts, bet arī talantīgs, pagalam ist.

Kāpēc indē – nav svarīgi. Tās ir viduslaiku un rīžiem pat mūsdienu gara darbinieku, piedodiet, kšējās problēmas. Mocarts – blaukt! – gar zemi pagalam.

Bet kāds tur pagalam, ja šis pieceļas, iet mīties un špidrillas šim puķītes rozītes kā vāram pasniedz?!

– Piedodiet, bet ja luga iet katru vakaru, cik laika Mocartu vajadzētu, lai katru reizi paņem vien indētu nost? – gudri cilvēki apstrīd.

Labi, man nav žēl! Lai Mocarts dzīvo un indējas katru vakaru kā tāds gatavais narkomāns! Bet ko i pat laikā mūsu kultūras nama pašdarbnieki ra?! Uzved, piedodiet par atklātību, lugu. Ne īsti humanis, ne gluži Alunāns, bet viena čammīte, laimīgas mīlestības dzīta, skrien uz ezeru un plankš! – ar sveicienu atvarā iekšā, tikai lindraki noplivo.

Bet tagad es jums vaicāju: ar kādām tiesībām

šitā čammīte, kas visu skatītāju acu priekšā vakar aizgāja pa burbuli, šodien man deguna priekšā lielveikalā noceļ pēdējo nocenoto akcijas preces gabalu, bet es palieku gaidot kā laukos autobusu?

Tā vairs nav māksla, bet, piedodiet par atklātību, gatavā cūciba! Ja esi beigts un pagalam, ja no Mocarta tevī ne smakas, tad pakļaujies liktenim un guli, kur nozūmēts vai kur pa burbuli nogājis, un dod vietu nākamajam.

Bet vai tad nozūmētie protas? Nu gluži kā deputāti un spices vīri. Ja tu kā deputāts, kā neizdevies spices vīrs, esi sašmucējies līdz ausīm un līdz ar to politisks nelaikis – neizliecies par lokomotīvi, nevelc sev līdzītos, kas sašmucējušies vēl nav, bet stāvi pie ratiem un pavirzies, lai nākamais arī tiek pie runāšanas.

Pretējā gadījumā, piedodiet par atklātību,

Dāvidšovs

A. Liepiņš

teātris sāk izskatīties pēc Saeimas, bet Saeima un valdība – pēc teātra. Tur arī visi politiskie nelaikī noskurinās, pieceļas, paklanās un gaida, kad skaistumčiepiņas sniegs ziedus un skūpstīs uz visiem četriem vaigiem. Vakar politisks nelaikis, šodien, skat, atkal jaunā amatā, ka ne gailis, ne jau Māris, bet parastais, pakaļ nedzied.

Galu galā, šitie politiskie nelaikī taču sit pušu normālu literātu tēlu!

Zināt, kāpēc Minhauzena muzejs nosvīla? Ne jau dēļ neuzmanīgas rīcības ar uguni vai pīpēšanas gultā. Neviens kārtīgs Minhauzens neizturētu,

ja viņa sūri grūti pelnīto lauru vainagu pa vienu vien lauru lapiņai izplūkā. Bet sašmucētie taču labāk par Minhauzenu prot sevi ar visu zirgu un deputāta neaizskaramību aiz matiem no purva uz Latvijas gaišajiem lielceļiem izvilkāt.

Palasi kaut vai avīzes – gaišā nākotne jau teju teju klāt, – visiem spīd saulīte un vītero putniņi. Spices vīri vēl pielej gaišās nākotnes gaismeklim vietējo eļļu. Dūšīgākais no spices vīriem izriest krūti un taisnu muguru paziņo:

– Mēs apsolum! Mēs izdarīsim! Mēs panāksim! Kā es te stāvu...

Tā vien šķiet, ka tikai, pateicoties viņam, naktī seko diena, bet pavasarim – vasara. Paskaties vien nūdien seko. Un, ja seko, tad šaubu nav, ka bez spices vīra iestātos viena vienīga necaurredzama nakts, mūžīgais sasalums un grēku plūdi! Lai gan, piedodiet par atklātību, plūdi zināmā mērā pateicoties tieši spices vīru lēmumiem sākās kad lielus un mazus hesiņus pat uz seklākā strautiņa ļāva būvēt.

Barons Minhauzens prātā sajuktu, ja šito visu padzirdētu. Barona zirgs zviegtu no rīta līdz vakaram. Literārais barons nūdien mācēja pūst miglu acīs, bet ne jau tik biezu un tik pamatīgu, kā šodienas runasvīri. Ja šim taurē skaņa sasala, tā sāka skanēt tikai pēc atkušanas. Turpretī spices taurētājiem šodien pat politiskajos mīnosos neaizsalst nekas, bet skan kā eņģeļu koris.

Nē, mīļie, teikšu pavisam godīgi: nav vērts vakarā sēdēt pie teļluka un blenzt zilajā ekrānā, kā labais policists sliktu mafiozi ar trim šāvieniem uz citiem medību laukiem aizraida. Nav vērts pirkt biļeti un skatīties, kā vietējā čiepiņa, lindrakiem plīvojot, atvarā taisa elegantu plunkš.

Nav vairs ilgi jāgaida, – teju teju pēc gada iesim, novēlēsim par jebkuru no sarakstiem un pieprasīsim, lai jaunajā Saeimā un valdībā pārdod biļetes kā uz teātri un uz pasaules hokeja maču. Tauta taču maksās, cik prasīs, lai kārtējo reizi dzīvā veidā ieraudzītu politiskus nelaikus, kurus diendienā zūmē pagalam nost un kuri jau nākamajā rītā atkal ir uz pekām.

Un kamēr uz skatuves un televizorā viss notiks kā parlamentā un valdībā, bet parlamentā un valdībā – kā uz skatuves un televizorā, latviešu tauta, skaistas rītdienas solījumu aplaimota, varēs priecāties, kā politiskie nelaikī dzīvē dzīvo dzīvu dzīvi, lai cik grūti sevi aiz matiem no purva uz Latvijas baltā lielceļa izvilkāt.

Bet priekš tā jau ir tie, kas ar ikšķi pārējiem norāda vienīgi pareizo – visbiežāk tikai pašiem vien izdevīgo – virzienu.

Žanis Ezītis

Ja sociāldemokrātus sauc par sociķiem, kāpēc komunistus nevarētu saukt par komiķiem?

KLEKSISI

A. Upīša bērniņa bija grūta un smaga, bet tas nav iemesls, lai izturētos pret citiem cilvēkiem, kas bija labākā stāvoklī, slukti un kritizēt tos, piemēram Raini.

Šis 100 gadus vecais koks iespiedās tik dziļi Upīša sirdī, ka tas (A.U.) deva tam lomu romānā „Zaļā zeme”.

Andrejs atminas, kā ar brāli iestādījis lapeni.

Viņš apstādīja mājas ar kokiem.

Es neesmu nevienam kokam īpaši pieķērusies.

Viņam ļoti dziļi atmiņā ir iespiedies koks – osis.

Tēvs ar māti par galveno pienākumu man uzlika mācības.

Kaut Upītim bija smagi bērnu laikos, tomēr viņam bija dzīvē piedzīvojumi.

Rakstniekam bija jāiet ganībās, kas manuprāt, nav grūts darbs, jo to bērniībā darīja brīvprātīgi.

19.gadsimtā, kad dzima A. Upītis, pat liels koks ir radījis izbrīnu.

Bērniņai ir jābūt tam laika, kuru jau pieaugušais cilvēks atceroties priecātos, un uz viņa sejas parādītos smaids.

Man grūti ir iztēloties, cik agrāk cilvēki smagi un darba piepildīti bija dzīvojuši.

Visus dzīves nerakstītos likumus bērniībā bērnam ieliek vecāki.

Sāpīgi, ka cilvēki un arī bērni nenovērtē darbu.

Man patik apzināties, ka neesmu pa tukšo sēdējusi skolā.

Vasarā visi ir brūniņi. Mani saule ļoti pievelk.

Spēlējām futbolu arī pret citām sētām.

Darbs nebija viegls, vajadzēja cementēt un likt trubas.

Citās brīvdienās es labprātīgi spēļu bumbu.

Vajadzētu atjaunot arī sporta zāli, jo turiekša irveci grozi.

Skolā nav ilgi jāpavada, tas tāpēc ir baigi labi.

Skolā es pēc stundām eju uz stundu izmaiņām.

Pienāca jūlijs, un man bija jāiet uz nometni. Uz zirgu nometni.

Neviena negribēja braukt mājās, jo bijām ļoti pieķērušās zirgiem.

Valentīns ir kā staigājošs pierādījums.

Katru rītu kaut kur 9:00 man zvana draugs.

No rīta pieceļoties, es dzirdu putnu dziesmiņas, kuras ar saulītes siltos sariņus.

Mana mamma atbalsta, kad es eju uz pilsētu izvēdināt galvu.

Es par brīvdienu svētdienu neuzskatu, jo jāmazgājas, jāizmācās un jāgatavojas skolai.

No skolēnu domrakstiem izrakstīju

Linda Vītiņa

Bez vārdiem

N.Nagaine

Desmit lietas, par kurām jūs uzzināt pēc bērna piedzimšanas

1. Trīsgadīga kliecdoša bērna balss ir trīs reizes spēcīgāka par trīs pieaugušo balsīm
2. Visu, kas atrodas bērniem nepieejamā vietā, bērns iegūst maksimāli 28 sekunžu laikā.
3. Lūpu krāsai ir lieliska garša, turklāt, jo krāsa ir spilgtāka, jo garša ir brīnišķīgāka
4. Zobu pastas tūbiņas pietiek, lai nokrāsotu durvis un pusi no sienas.
5. Pēc skalošanas veļas mazgājamajā mašīnā kāmītim ir nelaba dūša.
6. Lietussargs nespēj aizvietot izpletņi.
7. Jo svarīgāks dokuments, jo ātrāk to var saplēst.
8. Vēderā viegli ievietojas trīs milzīgas saldējuma porcijas, bet viens nepilns šķivis zupas – nekad.
9. Superlīme tik tiešām limē visu.
10. Ugunsdzēsēju komanda atbrauc vidēji 10 minūtes pēc izsaukuma.

Bez vārdiem

J.Bulikina

Jaunā māmiņa reģistrē bērnu. Reģistratore vaicā:

– Kas ir jūsu bērna tēvs?

– Jānis Bērziņš.

– Atkal viņš! Šonedēļ jau piektais bērns, kura tēvs esot Jānis Bērziņš! Māmiņas no Madona Kusas, Bērzaunes, Mārcienas, un jūs no Praulienas...

Māmiņa padomā brīniņu un tad saka:

– Nu, nav jau nekāds brīnums. Viņš ir spēcīgs puisis un pirms deviņiem mēnešiem velosipēdu nopirka

Dadzī viesojas Pēterburgas mākslinieks Vitālijs Podvitskis

Dadzis lasa avīzes

Kas gan viss nenotiek pasaulē

„Semināra (...) Latvijas nacionālā kordinatore ir (...) pērnā gada laureāte, Latvijas Zinātņu akadēmijas akadēmiķe, Augstākās izglītības padomes priekšsēdētāja, Ekonomikas zinātņu habilitētā doktore, Latvijas Lauksaimniecības universitātes profesore (...)...”

Latvijas avīze

Dadža piezīme: vai tik kāds tituls nav aizmirsts?

„Ieslīgst narkotiskas ambiciozitātes inspirētā formālismā...”

„kontrastē ar psihodēlijas mākslinieciskajiem ekscesiem...”

Dienas izklaide

Dadzis: labi tam lasītājam, kurš svešvārdu vārdnīcu prot no latīvis...

„Iespēju, ka netaisītais atvēsts uz morgu vēl dzīvs un pirmsnāves stāvoklī traumējies pats, nedz ārsts, nedz eksperts nepieļauj. Taču teorētiski šādi gadījumi ir bijuši...”

Veatkarīgā

Kalifornijas vēsture nesaraucami saistīta ar Krieviju, un amerikāņi atceras un glabā savu krievu mantojumu...”

festi šodienā

Pēc oficiālām ziņām, nonāvēto vidū ir viena angliete, viena nete, kā arī divas sievietes un viens turks...”

Viņi am Sonntag

Kad eirodeputāts Vitauts Landsberģis runā par Krieviju, šo vārdu Krieviju gribas pieglaust pie krūts un aiznest kaut kur tālāk. Kur nav Landsberģa...”

abbota

„Pēc septembra katru dienu vismaz desmit uniformās tērpti vīriņi dežurē vecpilsētā. Viņu uzdevums ietilpst parastās kārtības, kā arī piekāršanas un slepkavības.

rieterischer Volksfreund

Kādreizējais argentīniešu futbola brīnums Diego Maradona, kurš savas karjeras beigu cēlienā cieta no pārmērīga tukluma, narkotikām un pagiru sindroma, atkal līcis par sevi runāt. Šoreiz tas noticis Serbijas galvaspilsētā Belgradā, kur eksfutbolists bijis aizbraucis filmēties. Maradona, šobrīd slaidis un gandrīz gracioss, uz kādu kokteiļu vakaru ieradās T-krekliņā ar Džordža Buša ģimetni, kurai klāt piemērota bēdīgi slavenā O. Bin Ladenā bārda un čalma. Visam šim darinājumam pāri stiepies uzraksts *Wanted World's Terrorist N.1* /Tiek meklēts pasaules terorists Nr.1./.

Džons Brauns, biznesmenis un dziļi ticīgs kristietis no Teksasas /ASV/, ir pārliecināts, ka Bībele var sniegt ziņas par naftas atradņu vietām Izraēlas teritorijā. Kopā ar Teksasā sakomplektētu komandu, pēc Svētajiem Rakstiem sastādītu karti un kristīgo brāļu saiziedotiem 7 miljoniem dolāru, uzņēmīgais vīrs uzsācis naftas meklējumu urbumus Izraēlas ziemeļu daļā. Starp citu, šādi darbi te jau veikti desmitiem gadu, līdz šim bez panākumiem, tāpēc sen pārtraukti. Tomēr Brauns nezaudē cerības:

Es ticu, ka Tas Kungs ne velti manā sirdī ir iesējis viziju par naftu Izraēlai. Nafta šai valstij sniegtu stratēģiskas priekšrocības, tā varētu pilnībā izmainīt politiskās un ekonomiskās struktūras šajā reģionā.

Amerikas prezidents Džordžs Bušs pierādījis sevi kā paškritisku humoristu. Springfildā, Linkona muzeja iesvētīšanas reizē viņš nolasījis izvilkumu no *New Youk Times* 1861. gada raksta, kur kāds žurnālists uzjautrinājies par toreizējā ASV prezidenta Ābrahama Linkona angļu valoda zināšanām. Šajā sakarībā Bušs piebilda: *Es ceru, ka šis zellis vēl aizvien raksta avīzei Times.*

Britu mūžīgais troņmantinieks princis Čārlzs 1998. gadā, apmeklējams Bulgāriju, bija piedalījies čigānu pāra Valko un Živikas Atanosavas kāzās. Kad šopavasār Čārlzs beidzot oficiāli noformēja savu laulību ar Kamillu Pārkeri, Atanosavu pāris kuriem pašlaik jau ir 3 bērni, atsūtīja telegrammu: *Mēs tev vēlām veselību un tikpat daudz bērnus cik mums!*

Laikraksts *Times* šo telegrammu nopublicēja un piebilda:

Viņas karaliskajai augstībai Kornvolas hercogiene

Kamillai pašlaik ir 57 gadi.

HOROSKOPI

...autobraucējiem, kuri dzimuši Svaru un Skorpiona zvaigznājos.

Svaru zīmē dzimušajiem visnedrošākā mašina oktobrī ir Audi markas braucamriks. Ja pie stūres sēdošie dzimuši Skorpiona zīmē, tad īpaši bīstams ir Mercedes Benz. Tātad, steidzīgi sitiet gaisā Audiķus un Meršus un pērciet vai nomājiet Žigulus, Zapiņus, Trābantus vai vienkārši zirgus! Jo vienkāršāks braucamais, jo drošāks!

Visbīstamākais ienaidnieks uz ceļiem šajā laika posmā būs nevis tradicionālais autoinspektors, bet BMW markas auto. Ja to pamanāt, nekavējieties ne mirkli - rullējiet nost no ceļa, izslēdziet motoru, leciet ārā no mašinas un, drošs paliek drošs, skrieniet no ceļa tālāk. Tas BMW var kļūt jums liktenīgs!

Visdrošākie autoceļi Svariem un Skorpioniem oktobrī ir Vācijā. Prātīgākie no jums irēs kravas mašīnu vai vilciena platformu, transportēs savu ritenzīrgu uz Berlīni, Drēzdeni vai Hamburgu un braukās pa autobāņiem tik, cik vien sirds vēlas.

Kritiskie datumi šomēnes ir 23. oktobris (sevišķi jāuzmanas tiem braucējiem, kuriem vārds ir Dainis!) un 19. oktobris (īpaši piesardzīgiem jābūt vīriešu kārtas stūrētājiem, kuru dzīvesbiedrēm vai sirdspukītēm ir vārds Elīna!).

Tiem šajās dienās labāk mašīnu atstāt garāžā.

Visbīstamākā auto krāsa oktobrī ir sarkanā. Pamanot uz ceļa sarkanu auto, esiet trīskārt uzmanīgs. Tas ir bīstamāks par saniknotu sievu un sievasmāti kopā! Ja arī jūsu mašina ir sarkana, nežēlojiet naudu krāsai, pārkrāsojiet to. Jūsu dzīvība taču ir dārgāka!

Svariem un Skorpioniem kategoriski aizliegts oktobrī savā automašīnā ne tikai uzņemt, bet arī vizināt gaišmates un it īpaši rudmates. Ja par līdzbraucēju piesakas jūsu laulene, kura, protams, nekādus iebildumus neņems vērā, tad izlūdzaties, lai viņa uzliek galvā tumšu parūku vai vēl labāk - apsien melnu lakatu. Pēdējo noteikti vajadzētu apsiet arī jūsu kārtējai blondajai vai rudajai simpātijai. Ja nu sievas vai kādas viņas draudzenes modrā acs pamana jūsu autiņā nevēlamu līdzbraucēju, varēsiet puslīdz droši apgalvot, ka vedāt kolēģa sievu uz bērēm!

Un vissvarīgākais - nekādā gadījumā nemēģiniet oktobrī izmantot braukšanai ar auto ceļus, uz kuriem izvietotas ceļa zīmes! Ja jums jāpārvietojas pa šādiem ceļiem, izmantojiet

pasāžieru autobusus, zirgu pajūgus vai pat lidojošus satiksmes līdzekļus, kā gaisa balonus un lidojošos paklājus. Ja pēdējo trūkst, var lidot arī ar vienkāršākiem lidaparātiem, kā piem., helikopteriem un lidmašīnām. Īpaši iesakām levitāciju un teleportāciju!

Visbeidzot - neaizmirstiet automašīnā lid vadāt suni! Zvaigznes pareģo, ka oktobrī suns (īpaši Sibīrijas vilka un pitbulterjēra krustojums) būs Svaru un Skorpiona zīmē dzimušo autobraucēju drošākais sargs no autoinspektoru uzmācības. Tātad - laimīgu un drošu ceļu!

Zvaigžņu konstellāciju oktobrī
izpētīja

J. JUZI

Rudens Māras dienā (1.okt.) meitas nākušas iekšā gulēt un likušas cerību pie malas, ka vēl varētu brūtgānu iegūt.

VISU 12 ZODIAKA ZĪMJU PATIESĪBAS OKTOBRIM

AUNS 21. marts - 20. aprīlis. Ugunīgākā no visām zīmēm! Auni ir tik pašpārliecināti par sava uguns spēku un varenību, ka nemaz nemana rudens iestāšanos. Bīstami! Rudens vēji un lieti var apdzēst uguni Auna sirdī! Jāizvairas no tādām zīmēm kā Vēzis, Skorpions, Ūdensvīrs, Zivs! Aunītēm vēlams draudzēties ar Lauvām un Strēlniekiem, Auniem labākais pāris oktobrī ir Jaunava, kura prot glaimot Aunu patmilai un žuburo skaistos ragus!

VĒRSIS 21. aprīlis - 20. maijs. Vērsi rudens neietekmē. Pašpārliecināts tas dodas uz priekšu un, ja vien nenokļūs mednieku slazdos vai dzimtsarakstu nodaļā, tad Vērsis vēl ilgi drasēs dzīves plāvā! Īpaši sekmīgs oktobris būs Vērsītēm - ne viena vien sirds padosies vareno ragu īpašniecēm.

DVĪŅI 21. maijs - 21. jūnijs. Oktobris nav Dvīņu mēnesis. Debesis ir drūmas un apmākušās, bieži liņā, plosās rudens vētras. Vējainie Dvīņi kļūst drūmi un nerunīgi. Ja jūs kādā klusā, nomaļā šķērsielā nobaidā dīvainas skaņas - esiet droši - tur kāds Dvīnis vingrinās rudens simfonijas spēlēšanā! Šādos brīžos Dvīņi kļūst viegli ievainojami, un to izmanto Skorpioni.

VĒZIS 22. jūnijs - 22. jūlijs. Vēži oktobrī aizņemti paši ar sevi un gatavošanos ziemas sezonai, tāpēc pārējās zīmes var justies droši un nebaidīties no vēžu spēļu tvēriena. Tajā pašā laikā nav ieteicams mēģināt ķert vēžus ar plikām rokām - var palikt ne tikai bez pirkstiem...

LAUVA 23. jūlijs - 23. augusts. Oktobrī Lauvas kļūst miegainas un kūtras. Tā kā ir mazinājusies Strēlnieku medību aktivitāte, Lauvas var justies samērā drošas. Bīstami kļūst citkārt ignorētie Skorpioni, kuri izmanto Lauvu rudenīgo laiskumu, lai iedzeltu zemastes rajonā. Jauniņām Lauvitēm jāuzmanās no Ūdensvīru tikliem!

JAUNAVA 24. augusts - 23. septembris. Smaidis visiem, pat dzēlīgajiem Skorpioniem. Kā nekā, rudens vakari ir gari un tumši, un arī ziema vairs nav aiz kalniem... Jaunavu sievietes vilinās pie sevis Ūdensvīri, toties mazāk būs jābaidās no citkārt bīstamajiem Strēlniekiem - oktobrī viņi ir viegli pamanāmi, jo mēdz šķaudīt un klepot saaukstēšanās dēļ.

SVARI 24. septembris - 23. oktobris. Svariem ir tieksme oktobrī ierūsēt. Nekādā gadījumā neuzturieties Vēžu, Ūdensvīru vai Zivju tuvumā! Draudzējieties ar Auniem, Lauvām un Strēlniekiem, kuru uguns tuvumā jūs nejutīsiet rudens drēgnumu!

SKORPIONS 24. oktobris - 22. novembris. Labākais laiks Skorpioniem! Rudens tumšās nakts un lietavas dod lielisku iespēju atmaksāt karstās vasaras neveiksmes Auniem, Vērsiem, Dvīņiem, Lauvām, Strēlniekiem un Mežāžiem. Pret Jaunavām Skorpioni, kā vienmēr, izrādīsies delikāti. Veiksme šomēnes būs abu dzimumu Skorpionu pusē. Dzeliet droši, bet it īpaši mīkstās vietās!

STRĒLNIEKS 23. novembris - 21. decembris. Oktobris nav labākais laiks medībām, kuras dievina gan vīriešu, gan sieviešu kārtas Strēlnieki. Rudens lietavas slāpē Strēlnieku iekšējo uguni, izraisa iesnas un klepu. Vientuļiem Strēlniekiem jāsaargas no Ūdensvīru tikliem un Skorpionu dzēlieniem! Citādi izvēlīgie mednieki būs priecīgi, ja tiem izdosies nometīt kādu vieglprātīgu Mežāzi vai pat tikai Zivtiņu!

MEŽĀZIS 22. decembris - 20. janvāris. Mežāžu vīrieši oktobrī rotāsies ar īpaši skaistiem ragiem un šinī jomā pārspēs iedomīgos Aunus. Sievietes - Mežāzītes viegli kļūs par Strēlnieku, Lauvu un viltīgo Skorpionu medijumu. Esiet uzmanīgas!

ŪDENSVĪRS 21. janvāris - 20. februāris. Ūdensvīri, kā jau parasti, centīsies savos tiklos ievilināt ne tikai nomaldījušās Zivis, bet arī Jaunavas un vienu otru vieglprātīgu Lauvu vai Aunu. Sieviešu kārtas Ūdensvīri centīsies nāru izskatā pievilināt vieglprātīgos Dvīņu vīriešus un jo īpaši - nomaldījušos Strēlniekus.

ZIVIS 21. februāris - 20. marts. Īpaši vīriešu kārtas Zivīm jāuzmanās no makšķerēm, kuras izmet Jaunavas! Savukārt Zivis - sievietes šomēnes sekmīgi izvairīsies no Ūdensvīru tikliem. Nekādā gadījumā abu dzimumu pārstāvjiem nevajadzētu sildīties Aunu, Lauvu un īpaši jau Strēlnieku uguns tuvumā, ja vien nav īpašas vēlmes iekļūt kulinārijas iappusēs.

Latvija, 1955. gads. Rādītais ir pirmais galvenajā televīzijas kanālā: «Kādreizējais redaktors Jānis Jansons – «Dziesmu fabrika – 389», piedalās pēdējā 15 Latvijas iedzīvotāju, kurus šis raidījums līdz šim nav sapasīnājis».

Bez vārdiem

I. Melgailis

Bez vārdiem

I. Melgailis

Kurā rokā džentelmenim jātur dakšiņa,
ja labajā rokā viņš tur kotleti?
Kas gan tāds uzzimēts uz Kanādas
karoga, ja tā daļa ir aizsegta ar lapu?
Kāpēc sievietes vēlēšanās ir likums, bet
vīrieša vēlēšanās – pants?
Kāpēc ārsti savu darbu sauc par praksi?
Kāpēc visi peld dažādos stilos, bet slīkst
vienā?

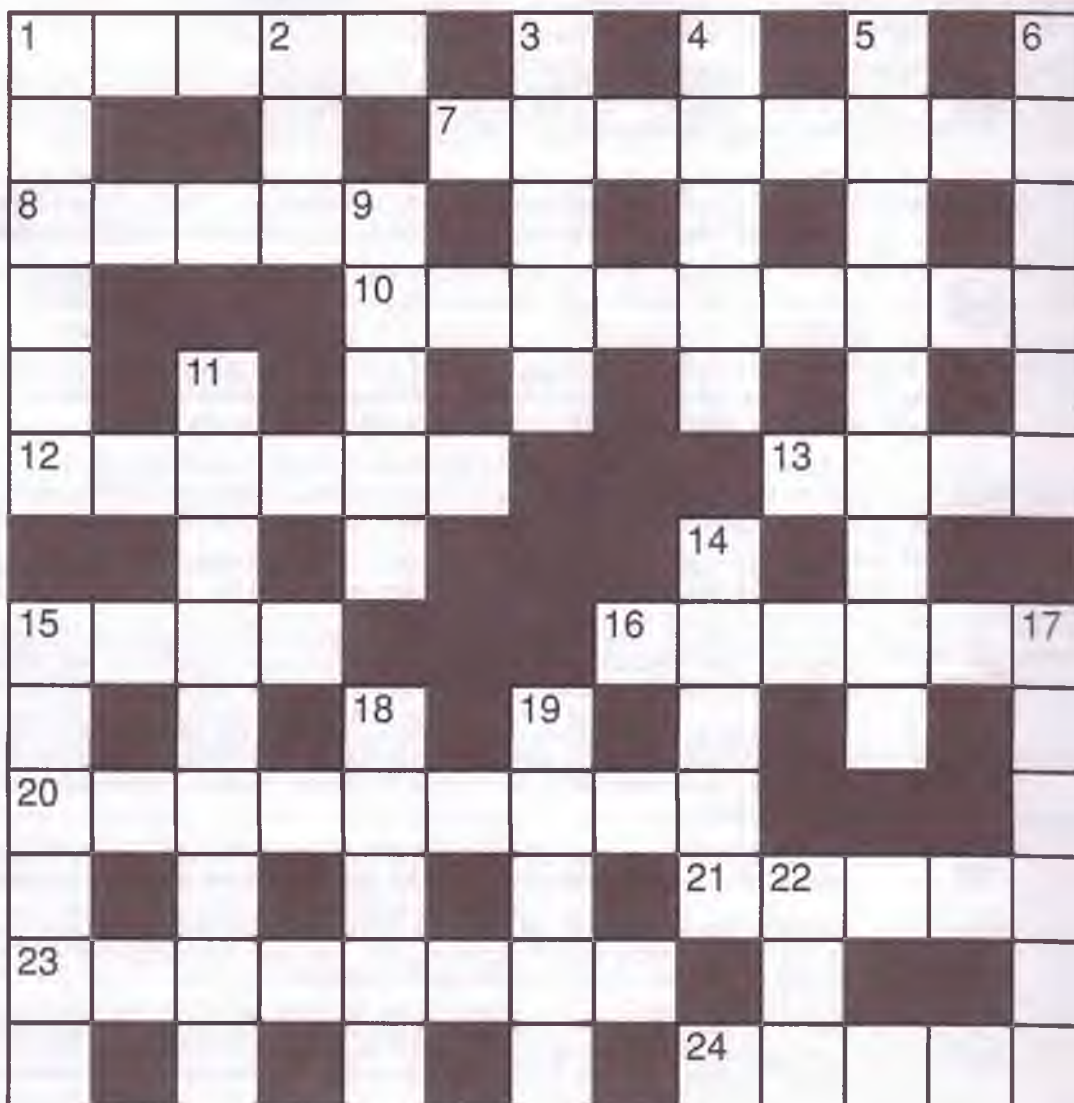
Krustvārdu mīkla

Latīniski

1. Kompliments jeb – ... ko ēd ar ausīm. 7. Latviešu dzejnieka (1939–2001) pseidonīms; viņa pelnus pēc nelaika nāves izkaisīja Liepājā Rožu laukumā. 8. Asprātīgi, dzēlīgi runājot izsmiet. 10. Anekdotēs bieži pieminēta vīriešu liga, kad glītas meičas izraisa vien patīkamas atmiņas un neko vairāk. 12. Izsauciens joku dienā, apmānot draugu, paziņu utt. 13. Angļu komiķis, Lielbritānijas premjera Tonija Blēra klasesbiedrs. 15. Jūra starp diviem smilšu sanesumiem. 16. Dāvida kalpone TV raidījumā “Dāvidšovs”. 20. Krievu satīriķis (dz. 1948), kurš smidina skatītājus, bieži vien pieminot arī baltiešus. 21. Mazs dzīvnieciņš, kurš maldījās miglā (dsk). 23. Ēdenes dārzs, Ievas un Ādama mājvieta. 24. Dzēriens, pret kura lietošanu cīnās to iznīcinot to dzerot no lielām glāzēm.

Stateniski

1. Visdārgākais no visiem trokšņiem. 2. Joku plēsējs radio SWH darbdienas rīta programmā. 3. Apavs, izmantojams parazītu galēšanai, ar eksekūcijai raksturīgo skaņu – klakts. 4. Katoļu klostera priekšnieks. 5. Gaišmates – daudzu anekdošu varones. 6. Dzelzis griešanai – dzēlīgas mēles konkurents. 9. Tikumīgs. 11. Vienkupra kamielis. 14. Viens no masu mēdiju veidiem – bieži vien pīlīšu pūtējs. 15. Hokejista vārds – kādas “Aldara” reklāmas varonis. 17. Meitenīte latviešu anekdošu varoņa Jānīša mazā draudzenīte. 18. Pārlicība uzskats. 19. Augstprātīga, iedomīga amatpersona Japānā, Ķīnā. 23. Zvēru dzīvesvieta nebrīvē (saīs.).

Surp jūs?!
Iedod, zirgiem sabojājās navigācijas aparatūra!